

ABO Chi Mạt Thế Chiếm Đoạt

Contents

ABO Chi Mạt Thế Chiếm Đoạt	1
1. Chương 1-1: Tận Thế Cầu Sinh (1)	1
2. Chương 1-2: Tận Thế Cầu Sinh (2)	4
3. Chương 1-3: Tận Thế Cầu Sinh (3)	7
4. Chương 1-4: Tận Thế Cầu Sinh (4)	12
5. Chương 2-1: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thắt (hhh) ♪	16
6. Chương 2-2: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thắt (hhh) ♪(2)	21
7. Chương 2-3: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thắt (hhh) ♪(3)	24
8. Chương 3-1: Yêu Em Đến Khi Có Bản Tin Kết Thúc*(1)	26
9. Chương 3-2: Yêu Em Đến Khi Có Bản Tin Kết Thúc*(2)	33

ABO Chi Mạt Thế Chiếm Đoạt

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu đoàn văn, mạt thế, ABO, tương lai, cao H, mỹ công cường thụ, ảm ápEditor: Hàn Trang TrangHưởng thọ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-chi-mat-the-chiem-doat>

1. Chương 1-1: Tận Thế Cầu Sinh (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ABO, kỷ nguyên năm 3021, ngày 21/3.

Ánh nắng chói chang, đại địa là một mảnh hoang vu, đô thị phồn hoa khi xưa nay chỉ còn lại là phế tích.

Con đường hoang vắng không bóng người, chỉ có nhựa đường vì nhiệt độ quá cao mà vặn vẹo, tựa như tầm mắt người mờ mịt trong làn nước nóng.

Giữa trời không có chút gió, chỗ râm mát trên nhà cao tầng tàn tạ cũng khiến người ta nóng đến phát rồ.

”Ồ ồ...” Nghe kĩ lại phát hiện dường như có tiếng người thở hổn hển.

Còn nghe thấy cả tiếng ma sát với mặt đất.

Tiếng thở dốc ngày càng gần, dường như nghe được cả tiếng rì sét trong cổ họng, giống như mấy năm qua chưa từng ăn uống.

Đột nhiên xuất hiện một bóng người giữa con đường vắng tanh.

Nhưng cũng không thể nói thứ này là “Người”.

Cả người “nó” bắn thiu, giống như kẻ vừa chết được cả tháng lại lóp ngóp bò lên từ đồng xác.

Xương cốt “nó” vụn vẹo, một chân bị gãy được kéo lết phía sau, hai cánh tay thì như đồ trang sức mà vắt vẻo trước ngực, đong đưa theo động tác của “nó”. Một cánh tay đã không thấy huyết nhục mà chỉ còn xương cốt màu đen, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, mơ hồ thấy được T-shirt màu xanh sẫm, trước ngực bị máu đen và vết bắn che phủ.

Trên mặt “nó” đã không còn thấy được ngũ quan, đôi môi cũng hai má khô khốc hóp lại lộ ra xương cốt đỏ đen lẫn lộn, thịt trên đó lỏng lẻo như sắp rơi ra, lỗ tai thối rữa lúc nhúc giòi bọ màu trắng, vừa thấy đã buồn nôn.

Mà tiếng “ồ ồ” lại từ miệng “xác thối” truyền ra.

Mí mắt không còn, chỉ có màu trắng quỷ dị của con người, bên trong còn một điểm đen càng tăng thêm vẻ khủng bố.

Nó vụn vẹo bò trên đường, lúc chân tiếp xúc cùng mặt đất, bởi nhiệt độ quá cao mà còn nghe thấy mùi thịt bị cháy, khói trắng bốc lên, một mùi tanh hôi bốc lên, nó lại không thêm quan tâm, dưới nhiệt độ bất thường vẫn vụn vẹo bò về phía trước, càng lúc càng đến gần cao tầng tàn tạ kia, tựa như nơi đó có thứ hấp dẫn nó...

Càng gần cao tầng, tiếng rì sét trong họng nó phát ra càng lớn, động tác lết càng nhanh hơn.

Trong cao tầng bị bóng tối che phủ, một tia sáng lướt qua.

Lúc nó lết tới gần cao tầng, động tác đột nhiên dừng lại, như cảm giác được gì đó. Rất nhanh tiếng “ Rầm!” “ Bang!” khủng bố và tiếng gầm thét cùng nhau vang lên.

Nhân cầu lặn lóc trên mặt đất, trong nháy mắt thịt thối trên mặt cùng ánh sáng tiếp xúc bị nướng chín, giòi bọ sống như bị đặt trong chảo dầu sôi, vụn vẹo mấy cái rồi tiêu tan.

Mặc dù đã chém giết vô số tang thi, nhưng thấy cảnh này Chu Mặc vẫn cảm thấy buồn nôn.

Khó chịu cau mày, anh nghiêng sang một bên, rút một chiếc khăn mềm lau thanh kiếm bị dính máu.

Ánh sáng chiếu xạ hiện ra gương mặt cương nghị của thanh niên, tóc cắt ngắn, da thịt hơi thô ráp màu mặt ong, mày kiếm mắt sáng như sao, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi dày khô nứt... Thời tiết nóng đến khó thở, anh mặc áo may ô màu đen, lộ ra cẳng cổ thon dài cùng cánh tay mạnh mẽ, quần kaki màu đen phối cùng giày Martin.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống theo hai má, cả người ướt đẫm mồ hôi, kết hợp cùng làn da màu mặt ong lại phá lệ phát ra ánh sáng mê người, càng lộ ra vóc người đẹp đẽ của anh.

Nhìn thân kiếm được điêu khắc hoa văn mỹ lệ, ngón tay thon dài lướt trên hàng chữ khắc trên thân kiếm “Kỷ niệm núi Võ Đang”, nam nhân liếm đôi môi khô khốc, tra kiếm vào vỏ kiếm đeo sau lưng.

Liếc nhìn lòng trắng quỷ dị của tang thi, nghe tiếng ồ ồ từ phía xa, nam nhân xách balo, biến mất trong ánh sáng.

Đây là thế giới ABO, kỷ nguyên năm 3021, bạo phát tang thi năm thứ ba.

Ai cũng biết, kỷ nguyên ABO chia ra nhiều loại giới tính, theo thứ tự là Nam , nữ ; Nam và nữ , còn có Nam Ω và nữ Ω.

ABO đều có tuyến thể, đó là nơi chứa tín tức tổ* cùng nơi bị ký hiệu.

QT là tín tức tổ, lúc search thì thấy nhà Tâm Linh giải thích là tiết tổ dục, hooy nha, cái này cứ bỏ qua cũng được /

Trong đó, có tín tức tổ mạnh nhất, có thể dễ dàng lưu lại ký hiệu trên người hoặc Ω, bởi vì tín tức tổ quá bá đạo nên hầu như là không thể ký hiệu họ. Còn tuyến thể của chủ yếu là để trang trí, bởi họ không có kỳ động dục, cũng không cần đi ký hiệu hoặc bị ký hiệu, bọn họ hoặc là không có tín tức tổ hoặc là mùi của

tín tức tố rất nhạt, nhưng cũng có lúc họ bị ký hiệu (giống tiểu thụ.v). Tín tức tố của Ω với tín tức tố của khác nhau, tín tức tố của họ có mùi ngọt, tại kỳ động dục, mùi hương này sẽ càng nồng, Ω chưa bị đánh dấu sẽ có mùi dễ hấp dẫn, dẫn đến kỳ động dục của, đồng thời cũng kéo đến nhiều khác đến ký hiệu họ. Lúc này sẽ giống như dã thú mà tranh nhau quyền đánh dấu Ω , đến khi có một có thể cắn vỡ tuyến thể của Ω và dùng răng nanh của mình để truyền tín tức tố vào cơ thể Ω , lúc này cuộc tranh đấu mới kết thúc.

Mà kỷ nguyên ABO, dùng tỉ lệ % mà tính, thì có 20% là, 70% là, Ω chỉ chiếm 10%.

Phát triển đến giai đoạn này, tuổi thọ con người lên đến 200, mà y học cùng khoa học kỹ thuật phát triển, con người có thể duy trì dáng vẻ ở năm 180 tuổi, sau 180 tuổi mới từ từ già yếu. Về phân chia cấp ABO, đến năm 18 tuổi mới có thể nhận biết, tất cả đều đến bệnh viện để bác sĩ trắc giới tính kiểm nghiệm đẳng cấp, cấp S là cao nhất, còn cấp C là yếu nhất. Nhưng kiểm tra này chỉ dành cho và Ω , có đẳng cấp càng cao thì năng lực càng mạnh, có thể áp chế cấp thấp và có được Ω cùng đẳng cấp như mình. Còn bài kiểm tra của Ω cũng tương tự như vậy, Ω đẳng cấp cao sẽ thu hút được nhiều trong kỳ động dục, đương nhiên đẳng cấp cao thì năng lực sinh sản cũng càng tốt. Tuy nhiên cũng có bài kiểm tra như vậy, và cũng sẽ có cấp S... Nhưng so với một có năng lực mạnh mẽ cũng với Ω cấp cao, thì lại chẳng là gì cả.

Theo bài kiểm tra, có 6 loại giới tính trong thế giới này.

Camellia> có thể tìm hiểu thêm ở đây

Đến kỷ nguyên ABO năm 994, Ω bởi bị xem là công cụ sinh dục mà diễn ra phản kháng, luật bảo vệ Ω càng ngày càng ít, các quốc gia liên hợp liền đưa ra Luật bảo vệ Ω , đến lúc này Ω mới không bị kỳ thị và được phân công công việc trong xã hội. Sau khi họ lựa chọn bạn đời, công việc trong xã hội sẽ được chia làm ba tầng, thượng trung hạ đều sẽ xuất hiện bóng dáng của họ.

Khi xã hội và dân số không ngừng phát triển, đặc biệt là khi Luật bảo vệ Ω càng hoàn thiện, Ω cao cấp cũng không phải trốn tránh, số lượng cùng Ω nhanh chóng tăng lên, rất nhiều và Ω đều tự hào khi có con gái là Ω . Thời gian này, tỷ lệ kết hôn giữa x Ω là nhiều nhất, mà nằm ở trung tầng trong xã hội lại chịu ảnh hưởng, bởi vì gen, lại có thể trở thành thượng tầng, họ bắt đầu nghĩ cách kết thông gia cùng hoặc Ω , sau đó trở thành một làn sóng mới, x Ω cuồng triều.

Đến kỷ nguyên ABO năm 3000, và Ω nhanh chóng tăng lên, xã hội có bước đột phá mới.

Kỷ nguyên ABO năm 3004, theo số lượng thống kê toàn cầu, số lượng tăng lên 40%, Ω tăng lên 35%, còn giảm mạnh từ 70% xuống còn 25%.

Dưới dòng chảy lịch sử, vẫn luôn nằm ở trung tầng nay đã rơi xuống đáy của xã hội. Mặc dù ở chế độ pháp trị cùng với khoa học phát triển, dù không đến mức phải trở thành nô lệ thì cuộc sống cũng chẳng dễ dàng.

với Ω vẫn luôn được xem là đứa con yêu của Thượng Đế. có năng lực mạnh mẽ, Ω thông minh lại có khả năng sinh sản, đứa trẻ được sinh ra giữa họ luôn đứng trên đỉnh của xã hội, mà luôn nằm ở trung hạ tầng lại bị kỳ thị, thực lực không có, khả năng sinh sản lại càng không.

Hiện tại Ω trong xã hội nhiều vô số mà từng là thành phần không thể thiếu trong xã hội nay trở thành kẻ bỏ đi. Ví dụ, tại một đế quốc cao cấp, trước kia, trong 100 người thì có 50 người là thì nay, trong 100 người có 5 cũng là quá nhiều rồi, mà 5 này phải là người có cống hiến rất lớn hoặc ở trong gia tộc hoặc Ω . Quốc gia vẫn đang ủng hộ việc số hiếm hoi còn lại hoặc gả cho hoặc là kết hôn cùng Ω , còn tình yêu x lại không được xem trọng.

Với tình huống phát triển như này, sẽ dần biến mất trong dòng sông lịch sử, và Ω sẽ thay thế.

Mà các đế quốc cũng không vì việc này mà lo lắng, họ vẫn mong chờ thế giới Ω , bởi trong mắt họ, gen giữa x Ω mới là gen hoàn mỹ nhất.

Mà người vừa giết một con tang thi, nhân vật (tiểu thụ) chính của chúng ta, tên là Chu Mạc, rất không may, là một sắp bị hủy diệt.

2. Chương 1-2: Tận Thế Cầu Sinh (2)

Thời gian lui về năm 3018, năm chưa bạo phát tang thi.

Ngày 21/3/3018, thứ 2, thời tiết nóng nực khác thường, rất nhiều người từ sáng sớm đã mặc áo cộc tay.

Bên trong võ quán, mồ hôi trượt dài trên cơ thể nam tính màu lúa mạch.

Thanh niên mặc võ phục trắng tinh đang làm mẫu động tác trung bình tấn, ánh mắt nghiêm nghị nhìn nhóm tiểu đệu định ngã trái ngã phải qua gương.

“Giữ vững, làm thêm lần nữa 5’ sau tan học!” Thanh âm nghiêm khắc vang lên, Chu Mặc quan sát nhóm tiểu đệu định mặc võ phục màu trắng ngay ngắn làm động tác.

Qua cánh cửa pha lê, một nhóm phụ huynh đang bàn tán sôi nổi

“Gấu con nhà tôi thực nghe lời thầy Chu.”

“Bé con nhà tôi cũng thế, cứ nói về thầy Chu là bé ngoan liền.”

“Nhà tôi cũng thế...” Tiếng phụ họa không ngừng vang lên.

“Mọi người xem, thầy Chu gia cảnh không tồi, đẹp trai khỏi bàn, tuổi trẻ mà đã là thầy dạy võ, tương lai có khi lại là chỉ đạo võ thuật, tôi còn đang muốn giới thiệu cho em gái đây.”

“Tôi nghe nói thầy Chu năm nay mới 27, còn chưa tới 30 đâu, vóc người cũng đẹp nữa, lại còn chiều cao kia..., có khi 1m85 cũng nên.”

“Đừng nói linh tinh, tôi giới thiệu em trai Ω cho thầy ấy, tiếc là thầy ấy cự tuyệt...”

“Em trai cô là Ω cấp S thì phải, thế mà cũng không lọt vào mắt xanh của thầy Chu sao?”

“Không phải, em trai tôi nói thầy Chu chưa có ý định tìm đối tượng kết hôn, cũng chẳng vội chuyện này, nghe đâu là thầy ấy định 100 tuổi mới kết hôn đấy.”

“Muộn như vậy... Nhưng điều kiện nhà thầy Chu cũng rất tốt, nếu không phải tôi gặp phải ông xã đáng ghét kia, không thì tôi nhất định sẽ theo đuổi thầy Chu.”

“Mặt dày quá đi cô còn lớn hơn thầy Chu 10 tuổi đấy.”

“Ày, ai bảo Ω nhanh già chứ...”

Đột nhiên một tiếng hét kinh hãi vang lên.

“Trời ạ, mấy người thấy không? Đây là video bạn tôi share đó.”

Dứt lời hần giờ di động lêm, trượt màn hình, dùng không gian lập thể chiếu cho mọi người xem.

Là một đoạn video, cảnh quay là một tiểu khu. Một đôi tình nhân đang nói chuyện chậm rãi đi tới thì đột nhiên có một bóng người lao ra, giống như bị bệnh dại mà cắn vào cánh tay của người kia, đôi tình nhân sợ hãi la hét ầm ĩ. May là cô gái nhanh chóng chạy đi gọi bảo vệ để đuổi người kia đi.

Người kia cắn chặt cánh tay người đàn ông, mãi cho đến khi bảo vệ dùng dùi cui điện giật người kia mới nhả ra, cánh tay bị cắn thành một lỗ lớn, người đàn ông đã đau đến hôn mê, mà người kia máu me đầy mặt đang nhai nhai miếng thịt, đảo mắt một cái liền nhảy tới cắn cổ bảo vệ.

Video kết thúc, mọi người đều kêu lên hoảng sợ.

“Trời ơi, là bệnh dại sao? Thật đáng sợ!”

Tiếng bàn tán vô cùng lớn, ngay cả Chu Mặc ở trong phòng cũng nghe được.

“Điểm tin thời sự.” Người vừa cho bọn họ xem video lại chuyển tới một video khác.

“Hôm nay trong thành phố xuất hiện nhiều hiện tượng người bị dại cắn người, hiện tại những người phát bệnh đã được đưa tới bệnh viện, đề nghị người dân không nên hoảng sợ, buổi tối cố gắng không ra khỏi nhà, ngăn ngừa...”

Tin tức này hoàn toàn khiến nhóm phụ huynh hoảng sợ: “Chắc là bệnh nhân của bệnh viện nào đó chạy ra ngoài, chúng ta vẫn nên mau về nhà thôi.”

Dứt lời liền gõ cửa phòng học.

“Thầy Chu, hôm nay kết thúc ở đây đi, tôi nghe có bệnh nhân bị bệnh dại chạy ra ngoài.”

“Đúng thế, đúng thế...”

Chu Mặc nhìn đồng hồ, còn 1’ nữa là kết thúc buổi học, anh cũng đã nghe được ít nhiều vấn đề họ thảo luận, vì vậy vỗ tay ra hiệu tan học.

Nhóm tiểu đầu đình trong nháy mắt xụi lơ, bi bô nói: Thầy Chu hẹn gặp lại. Nhóm phụ huynh chen chúc đi vào, ôm đứa nhỏ rời đi.

Chu Mạc nhìn đứa nhỏ cuối cùng ra về, lấy nước mát và khăn mặt từ tay người máy quản gia, vừa lau mồ hôi vừa uống nước.

Thời tiết ngày càng nóng bất thường, đáng lẽ ra 5h chiều thì phải bớt nóng nhưng dường như tầm này lại càng nóng hơn.

Chu Mạc đặt cốc nước vào tay người máy, dùng khăn mặt lau lau mồ hôi, tay chạm vào mặt kính.

“Tích” một cái, mặt kính bị chạm vào hiện ra một trang web, Chu Mạc lướt qua mấy tin hot, thấy người bệnh đại cần người đứng đầu bảng tin, anh lướt xuống phía dưới thấy rất nhiều người đã bình luận.

Vô số bình luận, phần lớn là bảo mọi người lưu ý, buổi tối không nên ra khỏi nhà, để tránh bị cắn.

Lại lướt sang mấy trang bình luận khác, ngón tay thon dài dừng lại.

Ánh mắt Chu Mạc nhìn chăm chăm vào bốn chữ “Tận thế, tang thi”, suy tư một chút rồi bật cười.

Không thể.

Để người máy dọn dẹp phòng tập, Chu Mạc vào phòng thay đồ tắm rửa sạch sẽ rồi lái xe về nhà.

Tắc đường, tiếng sáo trúc không ngừng vang lên, trên bầu trời phi thuyền quân cảnh bay qua, Chu Mạc ngồi trong xe bật điều hòa đến mức tối đa mới không cảm thấy nóng nữa.

Trước khi về nhà, anh lái xe tới siêu thị nhỏ bên cạnh. Siêu thị hôm nay không đông lắm, ông chủ cần nhân nói chỉ mở nốt hôm nay mai sẽ không mở cửa, chờ bệnh nhân bệnh đại bị bắt trở về mới mở lại.

Mọi người mua rất nhiều đồ, Chu Mạc cũng vì thế mà mua một đồng đồ, tuy anh ăn không nhiều lắm, bởi vậy mua thực phẩm dinh dưỡng cùng đồ lạnh đặt trong túi hút chân không. Dù gì ngày mai siêu thị cũng đóng cửa, chi bằng mua nhiều một chút cũng không sao.

Về nhà ăn cơm, xem TV, đúng 10h Chu Mạc lên giường đi ngủ.

Đêm nay anh ngủ cũng không ngon giấc, mơ hồ nghe thấy tiếng rít gào chói tai, tiếng còi hụ cảnh sát không ngừng vang bên tai.

Ngày thứ 2, Chu Mạc thấy tin tức mới do một y tá phát, sự kiện bệnh nhân bị bệnh dại không thể áp chế, hơn nữa ngày càng tăng lên, người bị cắn sẽ mất đi ý thức, sẽ đi cắn người. Y tá kia cũng bị cắn, cô sợ hãi đòi về nhà, nhưng cảnh sát và bác sĩ cũng sẽ không để cô trở về.

Các loại suy đoán và bình luận, lần thứ 2 Chu Mạc thấy hai chữ “Tang thi”

Ngày thứ 3, Chu Mạc thấy hàng xóm dọn đồ muốn rời khỏi thành phố, từ trên lầu nhìn xuống, mọi người bao lớn bao nhỏ lái xe rời đi.

Đến tận ngày thứ 5, qua mắt mèo nhìn hàng xóm mặt đầy máu gào thét, Chu Mạc trầm mặc mở hệ thống bảo vệ.

Anh đi vào thư phòng, lấy thanh kiếm đang treo trên tường xuống, chậm rãi rút ra, thân kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, anh đưa tay sờ sờ dòng chữ nhỏ trên thân kiếm: Kỷ niệm núi Võ Đang.

Anh vốn không còn người thân, rất khó sinh dục mà x lại càng khó hơn, cha mẹ song của anh đến năm 120 tuổi mới có anh, lúc đó ông nội xưa anh cũng đã 180 tuổi. Ông nội rất yêu thương anh, truyền thụ võ thuật cũng đưa thanh kiếm này cho anh.

Ông nội Chu Mạc qua đời năm anh 18 tuổi, khi biết anh là một tiêu chuẩn, ông mới tươi cười trút hơi thở cuối cùng, mà cha mẹ anh lại qua đời khi đi du lịch trên biển nhân dịp kỷ niệm kết hôn.

Ông nội anh vẫn luôn tin mới là nhân loại hoàn mỹ trong lịch sử tiến hóa, người thân của anh và ngay cả anh vẫn luôn tin điều này.

Chỉ có , mới không phải dã thú, sẽ khống chế được kì phát tình của mình.

Mà hiện tại, tận thế xuất hiện, chỉ có mới có cơ hội sống sót.

Anh muốn tồn tại.

3. Chương 1-3: Tận Thế Cầu Sinh (3)

21/3/3021, căn cứ tránh nạn Nhất Linh, Hoa Quốc.

Chu Mạc mang khuôn mặt vô cảm bước qua cửa kiểm tra, trải qua một đồng kiểm tra phức tạp, được xác định là không bị nhiễm bệnh, lúc này anh mới được đi vào bên trong.

Ở chỗ này Chu Mạc cũng xem như là một người nổi tiếng. Một mặt, anh là lại không hề kém cạnh, dù gì anh cũng có chút võ, lại có một thanh kiếm tốt, chém giết tang thi một cách dễ dàng. Mặt khác, là vì một người.

Căn cứ tránh nạn Nhất Linh, Hoa Quốc nằm ở vùng trung tâm dưới lòng đất, cách thành phố lớn nhất 300 km, là chỗ mà nhiều năm trước Hoa Quốc đã sửa sang không ngờ đến lúc tang thi bạo phát lại dùng được. Trụ sở nằm dưới lòng đất có hình giống hạt nhân, tổng cộng 32 tầng. Mặt trên cùng của tầng thứ nhất gọi là tầng 0, giữa trung tâm trụ sở là Quảng trường được khắc đại điều, phân ra vô số điều xạ tuyến* giống như các hành lang, các hành lang này lại dẫn tới các tầng khác nhau. Tầng 20 là nơi ăn uống và giải trí, tầng 10 nằm dưới lòng đất là sở nghiên cứu và là văn phòng của Hoa Quốc, mà tầng sâu nhất dưới lòng đất, không ai biết nó là cái gì.

Chu Mạc đi thẳng một đường thông qua hành lang màu trắng gần 5', mới đến được thang máy lên tầng 10.

Căn cứ này không phải căn cứ lớn nhất Hoa Quốc, nhưng cũng ở được khoảng 200 ngàn người. Bởi vì nó nằm ở gần thành phố, nên người sống sót ở đây phần lớn là những kẻ có máu mặt trong xã hội.

Đến tận thế, tiền không phải vạn năng, chỉ có năng lực mới quyết định tất cả. Căn cứ Nhất Linh cũng thế, bởi vì bạo phát tang thi đến bất ngờ, căn cứ này cũng mới xây dựng xong mấy năm gần đây, như yếu phẩm vẫn đầy đủ.

Những người đi vào căn cứ đều dựa trên năng lực và điểm cống hiến để tìm nơi ở và phân chia đồ ăn, điểm cống hiến có thể dùng để đổi vật tư, cũng có thể dùng số lượng tang thi bị giết mà đổi, diệt càng nhiều tang thi thì điểm cống hiến càng lớn. Nếu sức chiến đấu và cống hiến ít, chẳng hạn như, chỉ có thể ở từ tầng 1 đến tầng 3, nhà ở rất nhỏ, người cũng rất nhiều, giống như ở kí túc xá quy mô lớn, lượng nước và điện dùng hàng ngày đều bị hạn chế.

Mà càng ở tầng thấp thì chỗ ở càng lớn, người ở càng ít, như tầng 20, đều là Ω cấp S, chỉ có 1, 2, nhưng đều là giáo sư có chức vị quan trọng.

Năng lực của Chu Mạc tuy cao, nhưng cũng chẳng thể so sánh được với chiến sĩ, gia nhập căn cứ Nhất Linh hơn một năm, anh mới lên đến tầng 10. Tầng này rất ít, phần lớn là Ω cấp B.

Chu Mạc đứng trong thang máy, thang máy đang đi xuống, cách cánh cửa pha lê trong suốt có thể nhìn tình huống bên trong mỗi tầng.

Đối diện chính là quảng trường cỡ lớn, chỗ ngồi vô số, ăn cơm và tám chuyện mọi người đều tụ tập ở đây. Những ai không ra ngoài giết tang thi đều tụ tập chỗ này bàn tán, lại có một số người nhìn về phía thang máy.

Chu Mạc tóc đen mắt đen, trưởng thành cũng dễ nhìn, có thể nói là anh tuấn, trên người lại mang một thanh kiếm lợi hại, người ở tầng 10 đều biết anh. Không ít người còn từng tận mắt “quan sát” nam chính Chu Mạc trong một vở kịch lớn...

Chu Mạc đứng ở trong thang máy, mỗi tầng đi xuống những người thấy anh đều có phản ứng khác nhau.

“A, là kia...”

“Đẹp trai thật, đáng người cùng tốt...”

“Xem video hoàn toàn khác... Đúng là nhìn người thật vẫn tốt hơn!”

“Mấy người ai có video gửi tôi với, anh ta không phải người bị làm đến khóc kia à?”

“Được, chuyển cho tôi 100 điểm cống hiến tôi sẽ gửi cho cậu.”

“Đậu! Anh đúng là đồ ăn cướp mà. Phải giết 100 con tang thì mới được 100 điểm đó.”

“Chê đắt thì thôi vậy, tôi là bán với giá ưu đãi rồi đấy, nghe nói từ tầng 10 trở xuống đều bán 500 điểm cống hiến.”

Than máy đi xuống, phút chốc đã đến tầng 10.

Không chú ý đến ánh mắt của người khác, Chu Mạc đi nhanh qua đại sảnh, tìm phòng của mình, vào phòng khóa cửa, thân thể lúc này mới thả lỏng.

Lúc mới gia nhập căn cứ, anh cũng từ tầng 3 mà bò lên dần dần, cố gắng chém giết tang thi mới lên được tầng 10 để có một gian phòng riêng biệt. Gian phòng này khá nhỏ nhưng vô cùng sạch sẽ, tường sơn màu trắng chưa tới 30m², có phòng vệ sinh riêng, không sợ cắt điện, còn có thể tự nấu ăn.

Thời điểm tang thi bạo phát, có thể ở một nơi như này anh đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Đặt balo xuống, sắp xếp lại vật tư, Chu Mạc mở cửa phòng tắm đi tắm.

Buồng tắm rất nhỏ, chỉ đủ để một người quay người.

Mở khóa van, điều chỉnh, nước nóng từ trên vòi rơi xuống.

Giống như 3 năm trước, tang thi chưa xuất hiện, trong phòng tắm ở võ quán, anh cũng tắm như này...

Ở nhà đợi nửa năm, ăn hết thức ăn, Chu Mạc mới đứng dậy rời nhà.

Dọc đường, giết vô số tang thi, cứu vài người, vài lần suýt nữa bị tang thi cắn, trở thành tang thi.

Đi tới thành phố cùng một nhóm người, gần nửa năm mới đến được căn cứ này.

Anh ở đây hai năm, tang thi bị giết nhiều nhưng người trở thành tang thi cũng không ít.

Phần lớn thế giới bị biến thành phế tích, bên ngoài là tiếng tang thi gào thét vì đói bụng, bởi vì vấn đề dân số, người sống sót còn lại phần lớn là α và Ω .

B vốn không có năng lực đã ít còn ít hơn...

Chu Mạc có chút mơ hồ, cái trán ướt đầm chạm vào vách tường, nhất định sẽ biến mất sao ...

Nhưng anh mơ hồ không lâu, phía sau một cơ thể ấm nóng dán lên khiến cả người cứng ngắc.

Anh trở tay chém ngược người phía sau, quay người một chạy đi, nhưng tốc độ của người kia còn nhanh hơn, nắm lấy tay anh, một cánh tay khác siết chặt vòng eo, thuận thế kéo anh vào lòng.

“...” Chu Mạc bị hạn chế, người có thể tự do ra vào phòng anh, chỉ có một người. Thân thể không tự chủ mà run rẩy, nhưng anh cố gắng bình tĩnh, ánh mắt cứng rắn nhìn vào người đàn ông trước mặt.

Người này rất cao, đỉnh đầu gần chạm tới trần nhà, ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt, có thể nhìn rõ hình dạng hai má, sắc bén mà cứng cáp (???)

Buồng tắm vốn chật hẹp nay càng trở nên chật hơn.

“Chu Mạc...” Thanh âm trầm thấp, có chút khàn khàn vô cùng từ tính. Hắn cúi đầu ngửi mùi vị trên người Chu Mạc, tín tức tổ của rất nhạt, hạ thân vô liêm sỉ cọ vào người anh.

Cảm nhận được độ cứng của thứ kia, mặt Chu Mạc tái nhợt: “Nhưng Ngạn, anh...” Chu Mạc vừa tức vừa sợ, cả người run lên.

(Xưng anh có ổn không nhỉ, hay người ?__?)

“Mạc, sờ nó một chút, mấy ngày không gặp em, nó nhớ em lắm đó...” Thạanh âm trầm khàn, lại mang theo chút làm nũng.

Cả người Chu Mạc cứng ngắc, tay anh bị hắn đặt ở hạ thân, cách quần mà sờ soạn cực đại kia.

Chu Mạc căng thẳng nuốt nước miếng, tay cũng không dám động, tùy ý theo động tác của nam nhân, khiến vật không giống người thường kia trở nên cứng rắn, trắng kiện.

“Nhưng Ngạn, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện chút...” Giọng anh run run, cảm nhận được tay nam nhân chạm đến hông mình, người càng thêm run rẩy.

“Được a, nói gì đây, Mạc, em nói đi...” Thanh âm nhàn nhạt, hô hấp nóng bỏng vang bên tai Chu Mạc, lỗ tai vốn mãi cảm trở nên ửng hồng.

“Nhưng Ngạn, anh bỏ ra đi... Bỏ ngón tay của anh ra.” Chu Mạc căng thẳng thở hổn hển, thân thể lùi lại trốn tránh “ Chúng ta ra ngoài nói chuyện, chỗ này quá nhỏ không nói được.” Cả tuần gộp lại anh cũng không nói được nhiều như hôm nay, anh hồi hộp cũng rất hoảng sợ...

Lấy ngón tay dính nước từ cơ thể ra, Nhung Ngạn bên tai Chu Mạc cười cười “Được, Mạc... Nghe em.” Dứt lời, như có như không cúi đầu hôn lên tuyến thể Chu Mạc, cảm giác được người anh cứng ngắc, hần mới chậm rãi dời đi.

“Em ra ngoài trước đi, ta tắm trước, lát nữa sẽ nói chuyện cùng em.” Thanh âm trầm thấp từ tính nhưng mang theo ôn nhu vang bên tai Chu Mạc. Nhung Ngạn hôn lên vành tai anh, rồi mới thả người ra ngoài.

Thoát khỏi vòng tay Nhung Ngạn, Chu Mạc cảm thấy trút được cả gánh nặng, quán khan tắm quanh người anh mau chóng rời khỏi, nhưng Nhung Ngạn từ tốn mở miệng

“Mạc, bé ngoan, chờ ta ở ngoài, đừng chạy lung tung. Nếu không, em biết hậu quả thế nào rồi đấy...” Thanh âm vẫn ôn nhu như cũ, thấy Chu Mạc run lên, trước khi đóng cửa anh liếc mắt nhìn nam nhân đang tắm kia một cái.

Ngũ quan Nhung Ngạn vô cùng tinh xảo, nước rơi trên gò má nam nhân, làm ướt lông mi, mái tóc, thủy châu óng ánh chạy dọc theo thân thể hần...

Đã là tận thế năm thứ 3, da dẻ hần vẫn vô cùng tốt, không bởi vì ánh nắng chói chang của mặt trời, vẫn như cũ trắng nõn nhẵn nhụi.

Tướng mạo hần có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, vừa nhìn sẽ khiến người ta nghẹt thở lại vô cùng kinh diễm, nhưng tướng mạo hần lại không mang chút nào nữ tính mà có khí khái nam nhân, lại mang theo ôn nhu như một vị thần sĩ. Đôi mắt hẹp dài màu nâu nhạt, bên trong như có những vì sao lấp lánh, khiến người khác cảm nhận được tình yêu cuồng nhiệt của nam nhân. Nếu trước tận thế hần trở thành minh tinh, tuyệt đối sẽ là một thần tượng hoàn mỹ. Khi nghe được giọng nói trầm thấp từ tính cùng ý cười ôn nhu của hần, Chu Mạc càng háo hức kiểm chế... Dáng người hần vô cùng tốt, trải qua 3 năm chém giết tang thi, thân thể thon dài trở nên cường tráng, cơ ngực cơ bụng săn chắc, hai chân thon dài mang theo khí lực vô cùng lớn, tùy ý đá một cái cũng khiến tang thi vỡ đầu.

Lúc chưa đối mặt với tận thế, Chu Mạc chưa bao giờ nghĩ anh sẽ biết một người đàn ông ưu tú như thế,

đến tận bây giờ anh vẫn còn chút hoang mang.

Bởi vì — Nhung Ngạn là , đỉnh cấp.

Hơn nữa... hắn còn là cường bạo anh vô số lần.

Mang theo tâm tình phức tạp, Chu Mạc đóng cửa lại. Ngồi trên giường chưa đến 1s, anh sốt sắng nhìn về cửa phòng tắm. Lấy máy sấy tóc ra cắm điện vào, anh mở tủ lấy một cái T-shirt màu đen cùng với quần hoa rực rỡ mặc vào. Toàn bộ quá trình chưa đến 1’.

Không tiếng động nhắc balo lên, Chu Mạc lặng lẽ lùi về sau, nhẹ nhàng mở cửa phòng, chạy ra ngoài.

Anh cố dùng tốc độ nhanh nhất lao đến thang máy. 10, 9, 8, 7... 1, 0. Cho đến khi đi đến tầng cao nhất của quảng trường, Chu Mạc chạy vội ra căn cứ.

Quãng đường vốn dùng 5’ để đi, anh chỉ dùng có 2’ thì chạy tới chỗ đăng kí xuất nhập. Nhân viên trông coi thấy Chu Mạc mồ hôi đầy người chạy tới, cười nói đưa đồng tử cùng vân tay Chu Mạc đặt vào máy kiểm tra.

“Không phải vừa về à, lại ra ngoài tiếp sao?”

Chu Mạc căng thẳng quay về phía nhân viên kiểm tra cười cười, kiểm tra chỉ có 2s là xong mà anh cảm thấy dài như cả thế kỷ.

Ghi chép xong xuôi, Chu Mạc không quay đầu lại đi thang máy lên mặt đất.

Mãi cho đến lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này cửa thang máy mở ra.

4. Chương 1-4: Tận Thế Cầu Sinh (4)

Nam nhân vốn đang tắm trong phòng tắm lại xuất hiện ở đây, mái tóc ướt đầm, thân hình cường tráng còn vương thủy châu, hạ thân tùy ý trùm một chiếc quần, dây lưng lỏng lẻo rủ xuống theo hông, sau quần là phân thân đang sưng lên.

“Chu Mạc, em muốn đi đâu? Hửm?”

Nam nhân tuần mỹ đùa nghịch dây lưng, khoe miệng mang theo ý cười dịu dàng, nhưng đáy mắt lạnh lùng lại tiết lộ tâm trạng hắn.

Vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt Chu Mạc trắng bệch, anh lùi về sau hai bước, đôi môi run rẩy, ánh mắt không ngừng né tránh ánh mắt nam nhân, sợ hãi liếm đôi môi khô khốc.

“Tôi... Tôi không đi đâu cả...”

Nam nhân cười cười, từng bước đi về phía anh.

“Không phải ta đã nói, bé ngoan em chờ ta, hửm?”

Nghe nam nhân nói đến câu này, cả người Chu Mạc không ngừng run rẩy, anh tựa người vào bức tường phía sau, móng tay đâm vào lòng bàn tay đã đầm mồ hôi.

“Nhưng, Nhung Ngạn... Tôi sai rồi, tôi không nên rời đi... Xin anh đừng như vậy...Tôi...Tôi sợ...”

“A...” nam nhân cười khê, đi tới trước mặt Chu Mạc, một tay chống vào bức tường sau lưng anh, cúi đầu nhìn mồ hôi lạnh trên trán Chu Mạc, thấp giọng nói: “Em sợ cái gì, không phải là mấy ngày nay ta không làm em...”

Chu Mạc nghiêng đầu, một câu cũng không thốt ra được, cả người không ngừng run rẩy, vô cùng sợ hãi người trước mặt.

“Chu Mạc, ta biết em sợ cái gì...” Thanh âm trầm thấp truyền vào lỗ tai anh “Sợ tôi ngày nào cũng dùng gậy mát xa chơi đùa trong em, mở rộng khoang sinh sản của em, để chờ ta về làm em... Em sợ cái đó sao? Hay là em sợ ta làm chết em? Hửm?”

Thanh âm trầm thấp như cũ, vẫn mang theo từ tình dịu dàng nhưng vào tai Chu Mạc khiến anh nổi da gà, cả người càng thêm run rẩy.

Anh sợ, vô cùng sợ... Anh sợ đau, sợ Nhung Ngạn làm chết anh... Cũng sợ đánh mất chính mình...

Khớp xương trắng bệch nổi lên, mồ hôi trượt xuống, lơ lửng trên hàng lông mi... Trầm mặc một chút, anh vòng tay ôm eo nam nhân

“Tôi làm, Nhung Ngạn... Tôi làm, chỉ cần không ở đây, xin anh, tôi sai rồi...”

Nhung Ngạn bật cười vẫn như cũ trầm mặc. Chu Mạc hoảng sợ, anh nhìn xung quanh, chỗ này đều là mấy nhân viên kiểm tra đã quen mặt, thang máy còn có camera, anh không muốn giống như lần trước, trước mặt nhiều người bị... Chu Mạc vội vàng ngẩng đầu lên, lo sợ hôn Nhung Ngạn.

Đôi môi khô khốc chạm vào đôi môi mềm mịn hơn anh rất nhiều, vừa không vừa khẩn cầu: “Nhung Ngạn,

tôi sai rồi, tôi biết sai rồi... Tôi chỉ là sợ... đau..." Chu Mặc hôn lung tung lên đôi môi nam nhân, tựa như không chút chướng ngại "Tôi yêu anh, chúng ta về phòng có được không, không ở đây được không... Về phòng, anh muốn gì cũng được..." Dứt lời, người anh run dữ dội, thanh âm khàn khàn run run, nhưng anh biết, nếu không làm vậy, Nhung Ngạn sẽ bắt chấp tất cả làm anh ở đây.

Ngây ngô hôn nửa ngày Nhung Ngạn mới vừa lòng, hần thở dài một tiếng, ôm lấy Chu Mặc đổi khách thành chủ hôn lại, môi lưỡi quấn quýt như muốn đem Chu Mặc nuốt vào bụng.

Đến lúc được thả ra, thang máy đã đi đến tầng 0, đăng kí vân tay và vòng mặc, nhân viên kiểm tra nịnh nót chào hỏi Nhung Ngạn.

"Ngạn ca, bà xã nhà anh lại không nghe lời à?"

Nhung Ngạn trong căn cứ rất nổi tiếng, là đỉnh cấp, trước tận thế, Nhung gia cũng là gia tộc chuyên buôn vũ khí, hiện tại kho vũ khí trong căn cứ phần lớn cũng là Nhung gia cung cấp. Còn với Chu Mặc, là bởi vì sự kiện trừng phạt nửa năm trước gây nên động toàn bộ căn cứ, mà nhân vật chính là Chu Mặc và Nhung Ngạn.

Nhung Ngạn liếc người núp trong lồng ngực hần, bất đắc dĩ thở dài: "Hết cách rồi, vẫn là dạy dỗ chưa tới nơi."

"Ha ha, ra vậy..." Nhân viên kiểm tra cười cười, Ω yếu điệu mềm mại không làm, nhất định phải làm có khoang sinh sản không phát triển này... Đưa mắt nhìn hai người đi vào thang máy, trong lòng hần ta thở hắt một tiếng, làm thì có gì tốt cơ chứ, cả người cứng đờ, chẳng bằng Ω mềm mại... Haizz, cũng không thể trách, làm đến nỗi kiên cường như vậy khóc cầu cũng có chút cảm giác.

Không khí trong thang máy có chút lúng túng, Chu Mặc sắc mặt tái nhợt chôn đầu trong ngực Nhung Ngạn, mãi cho đến tầng 20. Nhóm Ω và tầng 20 nhìn hai người đi vào phòng.

"Nhung Ngạn đúng là cao tay, cao ngạo ngày thường thấy Nhung Ngạn đầu cũng không dám ngẩng đầu lên, cả người run run, xem ra là bị Nhung Ngạn làm đến sợ rồi." Một nhỏ giọng thầm thì.

Ω đứng cạnh anh ta nhìn cửa phòng Nhung Ngạn đóng chặt, nhớ lại phân thân đồ sộ sau quần hần, run người: "Nhung Ngạn như vậy... Tôi cũng cảm thấy sợ.. Quá lớn..." Lại nhớ tới trong video Nhung Ngạn làm người kia "Quá đáng sợ, tôi là Ω đỉnh cấp mà cũng thấy kinh khủng."

"Này này..." Một Ω xinh đẹp lên tiếng: "Chỉ sợ khoang thất của tôi cũng bị xuyên thủng mất..."

"Quá kinh khủng... May mà Nhung Ngạn không để mắt tới chúng ta..."

"kia còn thảm hơn, nghe nói anh ta là cấp A, khoang thất không phát triển hoàn toàn, sợ là mỗi lần đều chảy máu..." Ω vừa lên tiếng tưởng tượng đến cảnh kia, cả người run lên.

“Mợ, người* thì biết cái gì, làm như vậy mới sướng.” Một lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa phòng đóng chặt của Nhung Ngạn “Làm thế nào cũng không như mấy người, “nước” cũng không nhiều như Ω, hơn nữa nhìn hấn ở dưới thân khóc xin cũng có cảm giác chinh phục.”

**Cũng chẳng biết là nam hay nữ, để tạm người vậy ==*

Vài xung quanh tán đồng ý kiến của kia, ánh mắt đồng loạt nhìn về cửa phòng Nhung Ngạn.

(Cửa phòng – kun, chia buồn với cưng)

Một đoạn video ngắn ngủi hơn mười giây được mở ra, video ba chiều được bật lên, ánh mắt mọi người đều bị thu hút.

Thanh niên tóc đen bị đặt dưới thân, ánh mắt anh tan rã phủ kín hơi nước, da thịt màu mật ong phủ đầy dấu hôn, hai chân thon dài bị tách ra, treo trên cánh tay nam nhân, bởi vì bị sáp nhập mãnh liệt mà hơi thở dồn dập, hai tay anh đặt lên tay nam nhân, dùng sức kéo ra vô số dấu cào màu đỏ.

“Nhung Ngạn... Đau quá...Đừng như vậy Nhung Ngạn...” Thanh âm khàn khàn mang theo tiếng khóc, anh không ngừng đẩy nam nhân trên người. Phân thân to lớn bất thường của khổng ngừng sáp nhập, eo thanh niên không ngừng nâng lên hạ xuống, máu cùng bạch trọc từ hậu huyết anh không ngừng trào ra.

“Xin anh đó... Nhung Ngạn... Tha cho tôi đi, đau quá, thả tôi đi...”

“Được thôi, chỉ cần em mở khoang thất để ta đi vào, ta sẽ làm nhanh rồi thả em ra...” Thanh âm trầm thấp từ tính vang lên, giọng nói dịu dàng nhưng động tác vẫn vô cùng mãnh liệt.

“Tôi không được... Không mở được, đau quá... Nhung Ngạn... Tha cho tôi...” Tiếng khóc nức nở tràn ra, cả người anh ướt đầm mồ hôi, vẻ đẹp yếu đuối càng thêm hoặc (*mê hoặc*) nhân.

Nam nhân vẫn không ngừng trườn sát, 3 giây cuối cùng của video, đôi mắt thanh niên tóc đen trợn trừng, nhìn thẳng vào camera, nước mắt long lánh rơi xuống, thanh âm khàn khàn cùng tiếng khóc vang lên.

Lúc này, nam nhân áp trên người anh phát ra tiếng gầm nhẹ gợi cảm, bụng thanh niên nhô lên... tạo thành kết bần tinh rồi.

Video đến đó kết thúc.

“Mợ nó, ông đây xem một lần cứng một lần, này đúng là mê người mà, ông đây cũng muốn làm cậu ta!” xung quanh phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, mà không chỉ là một người. kia không dám lớn lối nữa, như sợ gì đó.

Mà mấy Ω cũng như vào kì phát tình, thủy quang dập dờn đầy mắt, bọn họ sợ hãi vội vàng bỏ đi.

Mà đoạn video hơn 10 giây này, nhân vật chính chính là Nhung Ngạn và Chu Mặc vừa đi vào phòng.

Tuy rằng trước tận thế, phim đen hơn đoạn video mười mấy giây này rất nhiều, nhưng vào tận thế, đoạn video này chẳng khác gì báu vật, đội giá lên rất cao, được truyền đi rộng rãi, là bộ phim khiến phần lớn dùng để thẩm du. Mà đoạn video người thật đó cũng như là nguyên do khiến cho mọi việc thay đổi.

5. Chương 2-1: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thất (hhh) ♪

Trong phòng ngủ.

Nhung Ngạn mở tủ lạnh mini lấy bình nước ra uống, nhìn Chu Mặc đang yên lặng đứng một góc.

Hắn nhìn Chu Mặc, lạnh nhạt mở miệng: "Sao vậy? Vừa rồi em nói cái gì, còn cần ta nhắc lại một lần nữa sao?"

Hai tay Chu Mặc nắm thành quyền, cả người không tự chủ cứng ngắc. Vừa bước vào nơi này, cả người anh như đông cứng lại, giống như bị đánh gãy hai chân, hai tay cũng bị trói lại... Nhưng anh không dám làm trái lời Nhung Ngạn, cả người cứng ngắc cởi quần áo.

Nhung Ngạn nhìn Chu Mặc một hồi, cởi quần áo đi vào phòng tắm.

"Ta đi tắm, hi vọng lúc ta ra, em đã tự chuẩn bị tốt." Nhàn nhạt để lại một câu, cửa phòng tắm đóng lại.

Chu Mặc không dám chạy, anh cởi sạch quần áo, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh.

Tầng 20 có gian phòng tốt nhất, gần 200 mét vuông, bài trí xa hoa không thiếu thứ gì.

Đây là một căn hộ cơ bản, một phòng khách một phòng bếp hai phòng ngủ, mỗi phòng ngủ đều có nhà vệ sinh riêng, còn có cả thư phòng riêng. Nơi này do Nhung Ngạn bài trí toàn bộ, phòng ngủ bị hắn sửa thành kho vũ khí tư nhân, phòng ngủ còn lại thông với thư phòng, vô cùng xa hoa.

Đi tới cạnh tủ đầu giường, Chu Mặc cắn môi, run rẩy mở tủ ra, lấy thuốc bôi trơn và gậy mát xa, gậy mát xa được thiết kế phù hợp để tiến vào hậu huyệt mở ra khoang thất.

Đối với thứ này Chu Mặc có sự chống cự nhất định, cả người không tự chủ mà sợ hãi. Anh là điển hình, hậu huyệt cùng khoang thất không phát dục hoàn toàn, anh có cảm giác, thứ đồ lạnh lẽo này sẽ giết chết

anh...

Không mở rộng trước cũng không sao, nhưng nếu không mở rộng, sẽ bị tính khí kia của Nhung Ngạn trực tiếp đi vào, anh cũng sẽ chết...

Nhung Ngạn tắm xong đi ra liền thấy Chu Mạc mặt mũi trắng bệch đang quỳ gối trên đệm, tay run rẩy đẩy gậy mát xa vào trong cơ thể.

Dáng người Chu Mạc rất đẹp, vai rộng eo nhỏ chân dài, móng vừa tròn vừa vểnh, so với người mẫu nam còn đẹp hơn.

Ánh đèn chiếu xuống, làn da mặt ông ánh lên ánh sáng mê người, trên người anh không có một vết sẹo, cơ thịt săn chắc hiện lên rõ ràng. Bởi vì nửa thân dưới không phải tiếp xúc với ánh nắng nên có vẻ trắng hơn rất nhiều, đặc biệt là cặp móng kia.... Bởi vì quỳ gối để đưa gậy mát xa vào, eo anh chùng xuống, móng cong lên, tạo nên một độ cong mê người.

Hắn lấy khăn lau qua tóc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Mạc đang tự mình mở rộng.

Chu Mạc quỳ trên đệm, thuốc bôi trơn đổ đầy lên gậy mát xa cùng hậu huyết, phần lớn thuốc bôi trơn trào ra, thuận theo bắp đùi rơi xuống đệm.

Lúc này, Chu Mạc nhìn vô cùng yếu đuối, anh run rẩy cầm hai ngón tay vào trong hậu huyết.

Nam nhân tiêu sái đến gần, nhìn chăm chú vào hậu huyết mà gần một tuần hắn chưa thấy. Miệng huyết phần nộn thẹn thùng đóng mở, từng chút một nuốt ngón tay vào.

“Có cần giúp không, Mạc của ta...” Nhìn thấy một màn dâm mỹ như vậy, thanh âm của nam nhân vẫn trầm khàn như trước, chỉ có phần đang nhô lên dưới lớp áo tắm chứng minh nam nhân cũng không hoàn toàn bình tĩnh như vậy.

“...” Chu Mạc cắn môi run rẩy, bây giờ anh mới phát hiện ra đối phương đã tắm xong, còn đang đứng sau lưng anh, nghe nam nhân hỏi vậy, lại nhớ đến trước khi hắn vào buồng tắm muốn anh tự mở rộng tốt, Chu Mạc hoảng loạn tăng tốc độ tay, nhanh chóng đưa gậy mát xa vào hậu huyết, tìm đúng chỗ, đâm mạnh vào.

Bên trong hậu huyết chưa phát dục hoàn toàn vô cùng chật hẹp, không những non mềm mà còn khô khốc, từng chút một bị gậy mát xa tách ra, tuy có thuốc bôi trơn nhưng Chu Mạc vẫn đau đến run rẩy, bên trong vừa khô phục giờ đau đớn như bị xé rách. Tuy không chảy máu, nhưng tràng bích non mềm vẫn bị gậy mát xa làm cho căng ra, động tác trườn sát vừa đau lại vừa có chút tê tê sáng khoái. Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Chu Mạc vô cùng sợ hãi, nhìn qua vô cùng yếu đuối.

Đáy mắt không tự chủ mà ướt át, lông mi không ngừng run rẩy.

“Đau...” Môi bị cắn đến trắng bệch hiện lên cả dấu răng, nhưng tay anh vẫn không dừng lại, tiếng nước nhỏ phát ra từ hậu huyệt.

Bộ dạng yếu đuối này khiến Nhung Ngạn có cảm giác muốn phá nát anh, nhưng hấn cố kìm chế lại... Hô hấp trở nên dồn dập, tín tức tổ mạnh mẽ tỏa ra.

Mãi cho đến khi gây mát xa làm mềm hậu huyệt, lướt qua điểm G, cả người Chu Mạc run lên, anh đem gây mát xa đâm vào chỗ đó.

“Đau quá, Nhung Ngạn.... Bụng tôi đau quá, có thể...” Chu Mạc vô thức thấp giọng cầu xin, hơi nước trong mắt ngày càng nhiều, như thể chỉ cần chạm vào nước mắt sẽ rơi xuống.

Cởi khăn tắm ra, Nhung Ngạn đứng nhìn xuống Chu Mạc, thanh âm trầm thấp mang theo tín tức tổ bạo ngược của

“Nằm lên giường mở rộng chân ra, ta muốn làm em.”

Nghe được câu này thân thể Chu Mạc càng run hơn, anh trầm mặc, cố gắng nuốt lệ, chậm rãi rút gây mát xa ra, giống như bé ngoan nằm lên giường, hai tay ôm lấy hai chân tách rộng ra, lộ ra hậu huyệt đang mấp máy không ngừng.

“Thật đáng thương.” Nhung Ngạn rũ mắt nhìn phân thân héo rũ của Chu Mạc, hấn đưa tay chạm vào, phân thân cũng kể ngay trước cửa hậu huyệt.

Nhung Ngạn lớn lên dễ nhìn, nhưng thứ đồ chơi kia của hấn thì tuyệt đối không phải, vừa thô vừa dài, quy đầu cũng rất lớn, gân xanh nổi đầy trên phân thân, hơn nữa tính khí của hấn không có sắc tổ lắng đọng, màu sắc cũng rất nhạt, nhưng nhìn như vậy càng thêm khủng bố, có cảm giác rất giống với thứ kia của động vật.

Mang theo ý cười nhàn nhạt, hấn chậm rãi vuốt ve phân thân của Chu Mạc, hạ thân cũng cọ cọ hậu huyệt đối phương. Tính khí của Chu Mạc cũng không nhỏ, ít ra cũng là size lớn trong nhóm , thể nhưng dù bị xoa bóp đến cương lên, so với thứ kia của Nhung Ngạn, cũng không bì được.

Tính khí được an ủi, khuôn mặt anh khê đỏ ửng, nhưng ánh mắt phần trần đầy sự sợ hãi... Sợ hãi chuyện kể tiếp.

“Ừm, hừm, Nhung Ngạn, hừm...” Tính khí cương lên, cảm giác sáng khoái không thể nào chống cự lại khiến Chu Mạc chìm vào trong đó, thất lựng anh không tự giác mà vận vẹo, anh cũng cảm nhận được, hạ thân của Nhung Ngạn cũng đang trạng thái sẵn sàng, quy đầu to lớn dính thuốc bôi trơn, đang nhắm nhe xông vào bên trong hậu huyệt.

Theo bản năng rút người lại cách xa thứ đó, nhưng nhìn Nhung Ngạn kìm nén đến mồ hôi đầm đìa, anh

quỳ xuống, run run ôm lấy nam nhân, giống như con cừu non, đưa cổ mình đến bên miệng Nhung Ngạn.

“Nhung Ngạn, đánh dấu em, cắn nát tuyến thể của em, để em có thể tiếp nhận anh...”

Động tác của Nhung Ngạn dừng lại, đôi mắt càng thêm thâm trầm, tín tức tổ của tảo ra càng thêm nồng nhiệt.

Đây là lần đầu tiên Chu Mạc chủ động yêu cầu hấn đánh dấu anh.

Đã nhiều lần cắn vào tuyến thể của anh, tùy lúc có thể đánh dấu đối phương, khiến anh thả lỏng cơ thể, tiếp nhận hấn càng thêm dễ dàng, so với lần trước đau đớn không nguôi, lần này cơ thể tự động phân bố dịch thể, thân thể cũng mềm mại hơn, anh cũng sẽ không đau như thế nữa.

Chuyện kể tiếp, Chu Mạc đưa ra yêu cầu này, bởi anh không muốn nhận đau đớn như vậy nữa.

Nhung Ngạn nhìn Chu Mạc tự để lộ ra cần cổ yếu ớt, hấn nở nụ cười khó hiểu, đẩy anh ngã xuống giường, liếm liếm gáy anh, không chút do dự cắn lên, hạ thân cũng không chút lưu tình mà đâm mạnh vào.

“A... Đau quá...” Quy đầu to lớn cứng rắn xen vào hậu huyệt nhỏ hẹp khiến anh đau đến tê người, có vẻ như thuốc bôi trơn có tác dụng, nơi đó căng ra nhưng không bị chảy máu, đôi tay đang ôm lưng Nhung Ngạn cũng rơi xuống, phân thân của anh cũng theo đó mà héo rũ.

Nhung Ngạn sáng khoái đến phát rồ, nhả nài của hấn nổ tung, hấn cắn lên tuyến thể của Chu Mạc, đem lượng lớn tín tức tổ truyền vào tuyến thể của , hạ thân tiếp tục mạnh mẽ trườn sấp.

“A, chậm một chút, đau quá...” Hai chân Chu Mạc vô thức quăn lên hông nam nhân, hai tay chơi với ôm lấy lưng hấn, theo động tác của hấn mà lay động.

Nhung Ngạn đã quá quen thuộc thân thể này, hấn thoải mái mở ra vách tràng, một giây sau, quy đầu khổng lồ vô cùng chuẩn xác mà chạm vào điểm mẫn cảm kia.

“A, a, chỗ đó, chỗ đó không được...” Chu Mạc bị đâm đến nhũn ra, tính khí bán cương lại đứng thẳng, miệng tuy nói không muốn nhưng hai chân lại không ngừng quăn chặt hông Nhung Ngạn, mộng không tự chủ mà hòa theo động tác của nam nhân.

Nhung Ngạn tăng thêm tốc độ, phân nửa tính khí của hấn còn chưa chen vào hết, không ngừng công kích vào điểm mẫn cảm của anh.

“Thật muốn, cứ như vậy đâm vào khoang thất của em...” Thanh âm mang theo ý cười, hấn nhìn Chu Mạc thở hổn hển dưới thân, dùng sức đâm mạnh quy đầu vào sâu bên trong hậu huyệt.

Chu Mặc ôm chặt lấy Nhung Ngạn, bên trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, vừa sợ hãi vừa luống cuống, vách trắng bao lấy côn thịt trắng kiêu không kìm chế được mà co rút lại.

Bên trong nội bích vô cùng mẫn cảm, hơn nữa vừa bị gây mát xa mở rộng, giờ lại bị tính khí nóng rực chà xát, cả người Chu Mặc run lên như vừa bị điện giật.

“Không, em sai rồi, Nhung Ngạn, đừng chạm vào đó... Nhung Ngạn mau lên, mau đâm vào điểm G của em...” Chu Mặc ôm vai nam nhân, vô thức hôn cầm và môi hắn, mang theo ý lấy lòng. Hậu huyết ngậm chặt vật của nam nhân, người không tự chủ lùi về phía sau, né tránh cảm giác mê người này. Khoái cảm giống như nước lũ khiến anh bối rối, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được sự sung sướng này.... Trước kia khi nam nhân đâm vào nơi đó, anh chỉ có cảm giác sợ hãi, đau đớn cùng xé rách.

“Ha...” Nhung Ngạn cười nhẹ một tiếng, thỏa mãn mà ngậm môi Chu Mặc, nhìn người vẫn luôn kháng cự hắn lúc này lại nhu thuận, cảm giác thỏa mãn không nói nên lời này khiến hắn muốn làm chết người này.

“Như em mong muốn, Mặc của ta.” Thanh âm trầm thấp gợi cảm vang lên, hắn hôn môi Chu Mặc, hạ thân rút ra một chút rồi đột ngột đâm mạnh vào điểm nhỏ nổi lên, bắt đầu lượt công kích mãnh liệt tiếp theo.

“A, ưm, a...” Kích thích mạnh mẽ khiến cả người Chu Mặc run lên, môi bị ngậm lấy khiến anh chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, thanh âm trầm thấp gợi cảm đó khiến lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, thân thể lại càng thêm kích động.

“Hừm... Nhung Ngạn... quá nhanh...” Cả người Chu Mặc nóng lên, thân thể không tự chủ mà quăn chặt lấy eo nam nhân, anh còn cảm nhận được, thân thể như có gì đó thay đổi, bên trong chảy nước...

Bên trong phòng xuân sắc vô biên, thân thể cọ sát phát ra tiếng nước lép nhép, tiếng thở dốc gợi cảm cùng tiếng rên rỉ khàn khàn quẩn quýt đan xen.

Cả hai người đều vô cùng thỏa mãn, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy thỏa mãn đến vậy, tính khí không ngừng cọ sát lên bụng nam nhân khiến người càng thêm khó nhịn, chưa đủ, vẫn chưa đủ. Chu Mặc động tay lên xuống tính khí của bản thân, hạ thân càng nuốt chặt tính khí của hắn, chặt đến mức Nhung Ngạn phải rên lên một tiếng, lúc này hắn mới phát hiện động tác của người kia.

Đáy mắt hắn lóe lên một tia ánh sáng rực rỡ, khóe miệng khẽ cong lên, phân thân vẫn luôn đâm vào điểm G lại càng đâm sâu hơn vào nội bích non mềm của dưới thân.

“Hừm!” Chu Mặc trợn mắt, nước mắt không khống chế được mà trào ra, anh gầm gừ một tiếng, tính khí trong tay tiết ra, thân thể run rẩy kịch liệt.

Nhung Ngạn thở hổn hển, suýt chút nữa cũng tiết ra, nội bích non mềm siết chặt lấy hắn, nhưng hắn vẫn chưa làm đủ, hơn nữa hắn còn chưa đâm mở khoang thất của đối phương. Hắn muốn tinh dịch nóng bỏng bắn vào khoang thất của người này, triệt để đánh dấu anh. Tốt nhất, đủ để Chu Mặc mang thai con của hắn. Hắn muốn cho Chu Mặc biết, Nhung Ngạn hắn không phải như anh nói, chỉ là một kẻ lúc nào cũng

động dục, hơn nữa còn là kẻ không khống chế được nửa thân dưới của bản thân.

6. Chương 2-2: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thất (hhh) ♪(2)

“Đau quá, Nhung Ngạn, mau lấy ra...” Cả người Chu Mạc đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập, hai tay run rẩy nắm tay đối phương, sắc mặt tái nhợt, đáy mắt tích tụ hơi nước, môi run run, tính khí của Nhung Ngạn lớn hơn gậy măt xa nhiều lần, khoang thất vừa khôi phục giờ như bị đâm xuyên qua, cảm giác đau đớn và xé rách quen thuộc khiến Chu Mạc vô thức run lên bần bật.

Nhung Ngạn cố kìm chế, nhưng không được vẫn là quá gấp, hậu huyết cản chặt khiến hắn không thể nhúc nhích được.

“Thả lỏng, Mạc, lần này ta nhất định phải đi vào khoang thất của em.” Nhung Ngạn cắn lên tuyến thể của đối phương, truyền lượng lớn tín tức tố vào, hôn lên cần cổ anh, lưu lại từng vết hồng ngân, lướt xuống dưới, cắn đầu vú đối phương, chậm rãi liếm mát.

“A... Không được...” Trên ngực truyền đến cảm giác kích thích dời đi sự chú ý của Chu Mạc. Nhung Ngạn mút đầu vú anh rồi dùng răng nanh khẽ cắn, khóe miệng Chu Mạc tràn ra tiếng rên rỉ vừa đau khổ vừa sung sướng. Đầu vú đã bị hắn dạy dỗ vô cùng mãn cảm, cả người bắt đầu thả lỏng.

Đầu lưỡi Nhung Ngạn không ngừng liếm mát hạt nhỏ kia, nếu như Chu Mạc mang thai con hắn, có lẽ nơi này sẽ tiết ra sữa chẳng? Vì vậy hắn lại dùng lực hút, hạ thân cũng nhẹ nhàng di chuyển, cảm nhận được cửa khoang thất thả lỏng, hắn cũng không ngừng lại, dùng sức đâm mạnh vào.

“A... ưm... đau quá, em đau quá...” Nơi yếu ớt nhất trong cơ thể bị chiếm lấy, nước mắt Chu Mạc không ngừng tuôn rơi, anh vận vẹo muốn đẩy nam nhân đang nằm trên mình ra nhưng như vậy lại càng kích thích thú tính của hắn.

Nhung Ngạn chỉ thấy cái miệng nhỏ của đối phương không ngừng cắn chặt hắn, mấp máy hút hắn vào, nhất là khi Chu Mạc giãy giụa, vách tràng non mềm càng siết chặt lại, tính khí của hắn lại lớn thêm một vòng.

Cảm nhận được thứ kia lại lớn thêm, vách tràng ngoài bị trương đau còn có cảm giác tê dại kì quái, kích thích anh giãy giụa, chạy trốn. Chu Mạc rất sợ, thực sự rất sợ, anh sợ Nhung Ngạn sẽ xuyên thủng anh, cũng sợ bản thân mình mất khống chế.

“Xin anh đó, Nhung Ngạn, em đau quá, đừng nên cử động nữa...” Thanh âm khàn khàn nức nở vang lên, kích thích này khiến Nhung Ngạn nổi tung, phân thân sưng to không chút lưu tình đâm mạnh vào sâu bên trong nội bích chật hẹp.

“A...” Nước mắt không ngừng tuôn rơi, cảm giác thân thể như bị chém làm đôi, đau đớn khiến anh không

thể cử động được, hơi thở dần trở nên yếu ớt.

Tơ máu tràn ra từ chỗ hai người kết hợp, nhưng ngay lập tức lại bị phân thân của nam nhân đẩy vào.

Nhưng Ngạn lúc này chẳng khác gì một dã thú chỉ biết động dục, hấn đỏ mắt thở hổn hển, hạ thân dùng sức đâm mạnh vào, lực đạo cùng tần suất kia như muốn đâm xuyên Chu Mạc, đóng chặt anh dưới thân hần.

Chu Mạc bị đâm đến khó thở, kêu khóc và cầu xin nhưng lực đạo của nam nhân cũng không giảm chút nào, dường như muốn đâm mở khoang thất của anh, đâm tới tận cùng, mãi cho tới tận tử cung.

Linh hồn như bị những cú thúc của nam nhân đánh bay, anh chịu không nổi mà cầu khóc xin tha, hai tay nắm chặt bả vai hần, tạo ra từng vết dài.

“Ưm... không muốn, đau quá, sẽ bị đâm thủng mất, Nhưng Ngạn, đừng như vậy... Xin anh, thả em ra...”

“Ha ha, Chu Mạc không thể được. Hiện tại ta chỉ muốn làm chết em, làm đến khi khoang thất của em mở ra, để em có thể mang thai con trai của ta.”

“Không được, không... Nhưng Ngạn, em sai rồi, đáng lẽ em không nên bỏ trốn! Xin anh mau buông em ra!”
Lời nói bắt đầu lộn xộn, còn chưa nói hết câu móng tay đã ghim chặt vào cánh tay hần: “Đau quá, mau lấy ra đi...”

Nhưng Ngạn cười nhẹ một tiếng, coi như không nghe thấy lời Chu Mạc nói, hạ thân đâm mạnh vào nội bích non mềm. Có lẽ do máu khiến hần trều sấp càng thêm thông thuận, hần còn cảm thấy bên trong Chu Mạc còn chảy nước, nội bích mềm mại hút chặt lấy hần, để hần đâm càng sâu và bên trong, toàn bộ phân thân thô dài đâm vào trong thân thể Chu Mạc, quy đầu cũng chạm vào cửa khoang thất.

“Hừm a...” Nội bích bị trều sấp đến mềm mại, Chu Mạc giật mạnh một cái, cả người như vừa bị luồng điện đi qua.

“Đau quá, xin anh đó Nhưng Ngạn...” Còn chưa dứt lời cầu xin, quy đầu to lớn đâm mạnh vào cửa khoang thất, bụng anh đau đớn, anh chỉ thấy, Nhưng Ngạn muốn làm chết anh, muốn đâm thủng anh.

“Thật chặt, quá thoải mái...” Nhưng Ngạn thở hổn hển, bên trong Chu Mạc vô cùng thoải mái, vách tràng ban đầu còn trúc trắc ngậm lấy hần giờ như có sinh mệnh mà quấn chặt lấy phân thân, mềm mại hút lấy quy đầu. Cảm giác này khiến cả người hần dần trở nên kích động.

“Xem xem, khoang thất của em đang hút chặt ta, muốn ta đâm sâu hơn nữa, em có cảm thấy không?”
Nhưng Ngạn vừa hỏi vừa di chuyển tính khí của mình, quy đầu lướt qua cửa khoang thất, nỗ lực tiến vào bên trong khoang thất nhỏ hẹp.

Ngay cả một câu Chu Mặc cũng chẳng nói nổi, thân mình không ngừng run lên, nước mắt sinh lý cứ thế trào ra, tính khí mềm nhũn cũng gắng gượng đứng lên, trào ra từng chút tinh dịch.

Nhưng Ngạn cũng phát hiện ra điều này, hần cười nhẹ xoa lên phân thân của anh: “Mặc, em đúng là kẻ lừa đảo, làm sao mà đau được, em xem, em còn sưng đến độ không nói lên lời cơ mà.”

Dứt lời động tác lại càng nhanh hơn. Cửa khoang thất vẫn không chịu mở ra, Chu Mặc bị làm đến cảm lạnh, đau đớn khiến anh không thể thở nổi, trên mặt là dấu nước mắt loang lổ, chỉ vô thức thấp giọng thút thít.

Trái lại, động tác của Nhung Ngạn ngày càng mạnh bạo, tín tức tố tràn ngập phòng.

“Bé ngoan, mau mở khoang thất đi, để ta tiến vào.” Nhung Ngạn nói một câu, vách tràng lại càng hút hần chặt hơn, quy đầu không ngừng làm loạn trong cơ thể anh.

“A... Không mở... Van anh đó, thả tôi ra...” Tiếng rên rỉ khàn khàn nát vụn mang lên.

“Vì sao lại là tôi, vì sao...”

“Không có vì sao, không phải em từng nói là động vật cấp thấp, chỉ biết động dục và giao phối hay sao?” Hần lạnh lùng cười ra tiếng, bên tai anh thủ thủ: “Mà ta – động vật cấp thấp này đã chọn em, để em trở thành đối tượng giao phối của ta, vì ta dựng dục duy trì đời sau...” Dứt lời, hần tiếp tục động tác trườn sát, lần này hần nhất định phải đâm mở khoang thất của anh!

Chu Mặc bị hần làm đến gần mất ý thức, nghe những lời này của hần, đầu óc hỗn loạn miễn cưỡng thanh tỉnh... Anh từng nói.... Đầu óc hỗn loạn nhớ ra, những câu này, là khi anh ra ngoài giết tang thi mà cứu được một .

“Đừng từ bỏ, cố gắng sống tiếp.” Người yêu của đó bị tang thi cắn chết, anh ta cũng không còn ý chí muốn sống nữa, Chu Mặc vì muốn người đó sống tiếp mà không ngừng an ủi anh ta. đó hỏi anh, vốn chẳng thể sống sót, không bằng để anh ta đi cùng bầu bạn của mình còn hơn. Chu Mặc trầm mặc một hồi, nói cho anh ta câu nói khiến anh vẫn kiên trì sống sót trong mặt thế.

“Thật ra tôi vẫn luôn tin, chỉ có mới có thể sống sót trong mặt thế.” Nhìn vẻ mặt của đó, khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Tất cả mọi người đều coi và Ω là con cưng của Thần... Nhưng tôi không hề tin điều đó. và Ω đều chưa tiến hóa hoàn toàn, bởi vì bọn họ không khống chế được tính dục, chỉ biết giao phối và sinh nở. Nếu thế giới hòa bình thì không nói, nhưng hiện tại là tận thế, nếu không khống chế được kì phát tình của bản thân, họ chẳng khác gì động vật cấp thấp cả. Tuy bọn họ có trí thông minh và năng lực cao, nhưng tôi vẫn cảm thấy gen của họ chưa phát triển đến mức hoàn mỹ. Nhưng thì có thể khống chế tình dục của bản thân, cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi tín tức tố của và Ω , mới có thể tồn tại...”

Chu Mặc khai sáng cho kia, lời của anh có thể rất quá đáng nhưng bởi sự giáo dục của gia đình đã bao trùm nhận thức của anh, anh cũng tin, nếu có thể khống chế được dục vọng của mình mới có thể sống sót. Nhưng bởi vì quy tắc của Đế quốc đều muốn kết thông gia với hoặc Ω, bởi thế mà nhiều vốn quen tự lập lại ỷ vào .

“Hiện tại là tận thế, anh phải biết, chỉ có dựa vào mình mới có thể sống sót...”

Kết thúc hồi ức, Chu Mặc trợn mắt nhìn Nhung Ngạn, sắc mặt trắng bệch: “Anh, anh nghe được?”

Nhung Ngạn hôn một cái lên môi Chu Mặc như phần thưởng: “Phải, ta nghe được, còn nhớ vô cùng rõ. Em nói không sai, ta là động vật cấp thấp chỉ biết giao phối, bây giờ ta muốn em mở rộng khoang thất, để ta đi vào ký hiệu em!” Dứt lời hắt chặn Chu Mặc đang hoang mang muốn bỏ chạy lại, lực đạo so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn, hạ thân đâm mạnh như muốn xuyên thủng anh.

7. Chương 2-3: Lần Thứ Nhất Bị Cường X Và Bị Ép Mở Khoang Thất (hhh) ♪(3)

“Đau quá... Không được! Em sai rồi Nhung Ngạn, xin anh đó mau buông em ra!” Cửa khoang thất yếu ớt không ngừng bị đâm vào, cả người anh run rẩy từng hồi, không cách nào chạy trốn, hoảng loạn cùng sợ hãi, nơi bị nam nhân mạnh mẽ đâm vào dần trở nên mềm mại, đâm thủy ướt át dần chảy ra, cửa cung khẩu bị nam nhân đâm xuyên nhẹ nhàng hút chặt lấy quy đầu cứng rắn của hắn.

“Ha... Cửa khoang thất của em đang chảy nước, a, cũng thật gấp, muốn ta đi vào sao?” Cảm thấy cửa khoang thất luôn đóng chặt đang chậm rãi mở ra, đâm thủy nóng bỏng dội vào quy đầu của hắn, Nhung Ngạn thuận thế nắm chặt hông Chu Mặc, mạnh mẽ đâm mạnh, cuối cùng khoang thất cũng thất thủ.

“Mẹ nó, thật thoải mái, thật mềm thật chặt, bên trong đều là đâm thủy, em thực sự là bảo bối.” Nhung Ngạn hít một hơi, không kiềm chế được mà nói tục, quy đầu cứng rắn khai mở khoang thất, bên trong nóng bỏng ẩm áp chặt chẽ hút lấy hắn, sung sướng khiến hắn không ngừng đâm sâu vào trong.

“Đừng... Nơi đó không được...” Khoang thất từ trước đến giờ chưa bị đâm vào giờ phút này thất thủ, cả người anh mềm nhũn, cảm giác tê dại xa lạ, khiến cả tâm lẫn thân đều bị chiếm đoạt.

Anh nhỏ giọng thút thít, khoang thất vừa bị khai mở không thể nào nhận nổi kích thích như vậy, bên trong khoang thất vô cùng mẫn cảm, tính khí của nam nhân không ngừng trêu sáo, tê dại cùng đau nhói truyền khắp toàn thân, cảm giác như muốn ngắt đi nhưng lại bị phân thân của nam nhân đâm vào mà trở nên tỉnh táo, kích thích vô cùng mãnh liệt.

Nhung Ngạn như một dã thú điên cuồng đâm vào bên trong Chu Mặc liên tiếp mấy trăm cái, cảm giác đâm thủy bên trong tràn ra, hắn ngồi dậy quỳ xuống mở hai chân Chu Mặc ra, tính khí rút ra đến cửa huyết, lại cảm nhận được nội bích non mềm quăn chặt lấy, hạ thân dùng sức lại đâm mạnh vào.

“Lép nhép” một cổ chất lỏng từ nơi hai người giao hợp bị ép tràn ra ngoài, Nhung Ngạn nhìn nơi tương liên giữa hai người hô hấp tăng lên: “Dâm thủy của cũng thật nhiều? Em nói có phải không, Mạc?” Nói một chữ, phân thân lại từ cửa huyết đâm mạnh vào, mỗi lần như vậy, một lượng lớn chất lỏng lại trào ra.

Ý thức Chu Mạc đã hoàn toàn hỗn loạn, anh cảm thấy mình bị đâm đến hấp hối, tử cung không ngừng bị nam nhân đâm vào, dâm thủy bên trong cũng không ngừng trào ra, anh vừa sợ vừa thẹn: “Đừng như vậy, Nhung Ngạn, không được, em đau quá...”

“Đau, ta thấy em đang sướng mới đúng.” Nhung Ngạn dùng tay tuốt tính khí bán cương đang chảy ra từng chút dịch của anh “ Nhìn tiểu đái thương này xem, muốn lắm rồi đây... Em nói xem, liệu ta có thể làm em đến mức em mất khống chế hay không?”

“Không, không muốn, không muốn mất khống chế, không muốn...” Chu Mạc ướn như chuột lột, nước mắt không ngừng rơi xuống, thanh âm khàn khàn cầu xin, lắc đầu lia lịa, thân thể cũng phản kháng, không ngờ lại khiến phân thân đang đặt ở cửa huyết của Nhung Ngạn trôi ra.

Hậu huyết đỏ tươi sừng lên tham lam co rút lại, phun ra một cổ dâm thủy, tích tắc sau Chu Mạc mặt đầy nước mắt không biết lấy sức lực từ đâu ra co người muốn chạy.

Thân thể mềm nhũn, anh vừa xoay người đã bị Nhung Ngạn kéo chân lôi lại. Mở chân anh ra, thuận theo tư thế quỳ sấp của anh mà đâm vào.

Chu Mạc bị đâm đến nổi cả thanh âm cũng không phát ra được, bởi vì lực đạo cùng tần suất mạnh mẽ như muốn đâm thủng anh.

Nhung Ngạn cũng không rút ra rồi lại đâm mạnh vào như vừa rồi, hấn mạnh mẽ đem phân thân tiến sâu vào khoang thất. Tư thế này khiến tính khí của hấn càng tiến vào sâu hơn, quy đầu góc cạnh chà sát vào tử cung mẫn cảm cùng vách tràng mềm mại, âm thanh khóc lóc của Chu Mạc dần biến đổi, kích thích khiến anh run lên, nhưng nội bích lại cố ý hòa theo nam nhân, dường như muốn bị người đàn ông mạnh mẽ đánh dấu.

Quy đầu cứng rắn đâm vào khoang thất non mềm, cung thất lại không như chủ nhân một mực trốn tránh, mà hút chặt lấy quy đầu nam nhân, thi thoảng hành lang lại thêm trơn trượt do dâm thủy, bởi vì tiếng khóc cùng sự kháng cự của anh mà không ngừng co rút lại.

“Đau quá, quá nhanh... Nhung Ngạn, chậm một chút... A a a.... Em bị đâm thủng mất, bụng sắp vỡ ra rồi.” Tiếng gào khóc rên rỉ dần biến đổi, về bình tĩnh lãnh đạm ngày thường mất đi, anh không ngừng nức nở, vừa thống khổ lại như sung sướng mà hừ một tiếng, bụng bị chọc hiện lên một độ cung rõ ràng, bởi vì quá mức mạnh mẽ, nơi tương liên của hai người ướt át trơn nhẹp, dâm thủy theo đuôi rơi xuống.

Hơi thở dần trở nên gấp gáp, vô cùng thoải mái, đây là lần đầu tiên hấn đâm mở khoang thất của Chu Mạc, cuối cùng nhịn không được, hấn muốn tạo kết bần tinh.

“Mạc, mau nói em yêu ta!” Nhung Ngạn nhéo eo Chu Mạc, khuôn mặt luôn bình tĩnh mang theo ý cười dịu dàng giờ vắn vẹo khó coi.

“Hồng mắt, muốn chết! Mau thả tôi ra!” Chu Mạc nức nở gào khóc, nước mắt tuôn rơi, cả người bị đâm đến phát run, bụng cũng có cảm giác bị đâm xuyên, hơn nữa tính khí còn bị Nhung Ngạn nắm lấy, anh phát ra tiếng khàn khàn: “Yêu, yêu, tôi yêu anh, Nhung Ngạn, tôi yêu anh.”

Trên mặt Nhung Ngạn lộ ra ý cười khát máu, hần tuốt tính khí Chu Mạc, bên tai anh thấp giọng nói: “Ta cũng yêu em, Mạc của ta...” Sau đó hần cúi người cắn vào gáy anh, tính khí bên trong khoang thất tạo thành kết, thân cán nảy lên mấy cái, một lượng lớn tinh dịch phun ra từ lỗ mắt, cơ hồ muốn lấp kín khoang thất nhỏ hẹp.

Chu Mạc giống như hồng mắt mà gằm nhẹ: “Thực nóng...” Khoang thất vì lượng lớn tinh dịch mà trở nên căng đầy, khoang thất không còn chỗ chứa lại không thể thoát ra ngoài, bụng Chu Mạc phồng lên: “Đau quá, bụng đau quá... Sẽ vỡ mất.... Hừm hừm...” Cảm giác đau đớn cùng căng đầy như muốn vỡ ra, Chu Mạc nhịn không nổi mà kêu khóc, thân thể co quắp như cá mắc cạn, phân thân đang bị nam nhân vuốt ve nhịn không nổi mà bắn ra nước tiểu, chất lỏng vàng nhạt tí tách phun ra, cảm giác được chất lỏng ấm áp, Chu Mạc mắt không nhắm mà khóc lớn, giống như không nổi nữa, anh bỗng im bật.

Trong đầu hiện lên một mảnh chói lòa, giằng co mấy phút, đầu óc anh trống rỗng, triệt để bất tỉnh.

Nhung Ngạn ôm chặt Chu Mạc, hôn lên cổ và lưng anh, bụng dưới vẫn phun ra tinh dịch sền sệt, thân thể hai người gắn bó chặt chẽ, mãi cho đến khi kết biến mất, Nhung Ngạn kéo người ra, tinh dịch bị chặn lại cũng ồ ồ trào ra.

Ôm Chu Mạc một lúc, Nhung Ngạn kéo tính khí của mình ra, “Đã ngất rồi...” Ôn nhu hôn lên nước mắt của anh, lại hôn nhẹ lên môi, tính khí không chút lưu tình lần thứ hai đâm vào hành lang ẩm ướt.

Nhung Ngạn vừa hôn Chu Mạc, vừa quen thuộc mà đâm vào khoang thất của anh. Được làm khoang thất của Chu Mạc thật sự vô cùng sung sướng, thân thể và tâm hồn hần đều vô cùng thỏa mãn, hần không nỡ rút phân thân ra khỏi người anh, thậm chí còn có ý nghĩ lưu lại cả đời bên trong thân thể Chu Mạc. Hơn nữa, kết mới đánh dấu một lần hoàn toàn không đủ, rất khó mang thai, Chu Mạc không thể một lần là có, bởi vậy hần không kìm chế dục vọng của mình nữa, đè lên Chu Mạc bắt đầu một lần nữa.

8. Chương 3-1: Yêu Em Đến Khi Có Bản Tin Kết Thúc*(1)

Dưới ánh mặt trời chói chang, một chiếc xe tải chạy băng băng trên con đường hoang vu, chiếc xe kia chạy rất nhanh, vận tốc hơn 100 km/h, phía sau bốc lên khói bụi mù mịt. Không ít tang thi nghe thấy tiếng động mà chạy đến, nhưng bởi xe chạy quá nhanh, lúc chúng chạy đến xe đã chạy mất.

Người đeo kính đen cầm vô lăng là người đã rời khỏi căn cứ Nhất Linh ba ngày trước, Chu Mạc.

Ánh nắng chói chang cách cửa kính rơi lên gò má cùng cánh tay anh, kính râm đã che khuất đôi mắt nên không rõ biểu cảm của anh, nhưng đôi môi tái nhợt mím chặt lại báo hiệu anh không tốt lắm.

Sau khi bị Nhung Ngạn làm đến khoảng thất, anh bị hấn làm liên tiếp ba ngày ba đêm... Anh mới chỉ nghe qua Ω có kì phát tình kéo dài ba ngày, cũng chưa từng nghe bị ảnh hưởng bởi Ω , kì phát tình kéo dài đến tận ba ngày. Nếu không phải hấn có nhiệm vụ, anh cảm thấy Nhung Ngạn sẽ tiếp tục làm tiếp.

Nghĩ tới đây Chu Mạc không khỏi sờ tay lên bụng. Bụng nhỏ rắn chắc có múi nay nhô lên một độ cong rõ ràng, giống như là ăn quá no... Bụng trong vẫn còn đau đớn, nhưng đã đỡ hơn mấy hôm trước rồi.

Ngày đầu tiên Nhung Ngạn đi anh không thể xuống được giường, là một Ω cấp C luôn chăm sóc anh, anh biết Ω này, đó là người lần trước đã chăm sóc anh khi anh bị làm đến độ không xuống được giường. Chu Mạc vốn trầm tính, không thích nói nhiều, Ω kia cũng rất ngoan ngoãn, nửa câu dư thừa cũng không nói ra. Ngày thứ nhất khi cả người anh vô lực, Ω này đã đến chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của anh. Mãi cho đến khi anh có thể hoạt động, Ω này cũng đứng giờ đến đưa cơm.

Mỗi lần sau khi bị Nhung Ngạn cưỡng bạo, khi Chu Mạc khôi phục ý thức, điều đầu tiên anh muốn làm là chạy trốn, rời xa căn cứ này, rời xa Nhung Ngạn, nhưng nghĩ đến viễn cảnh bị tóm trở về, Nhung Ngạn lại làm chuyện đó, cả người anh đều run rẩy.

Lần đầu tiên bị cưỡng bạo, anh chạy trốn. Sau khi bị Nhung Ngạn tóm về, hấn trước mặt toàn bộ căn cứ mà cưỡng bạo anh, đó là trừng phạt vì anh dám bỏ trốn. Thậm chí hấn còn uy hiếp anh, nếu lần tới anh còn dám trốn nữa, hấn sẽ biến những người đến căn cứ cùng anh thành thức ăn của tang thi.

Nhung tính cách Chu Mạc vốn lãnh đạm, dù trước khi tới căn cứ đám người đó bên cạnh cùng anh giết tang thi hơn nửa năm, thế nhưng quan hệ giữa họ rất nhạt, chỉ tạm coi là sơ giao, nhất là sau khi tới căn cứ Nhất Linh, sau khi tính điểm cống hiến để phân tầng, anh và nhóm người đó cũng không liên lạc lại, không nói đến sau đó còn gặp Nhung Ngạn.

Căn cứ Nhất Linh nằm gần thành thị, xung quanh lại có nhiều huyện trấn phát triển nên vật tư rất phong phú, hiển nhiên, tang thi cũng đặc biệt nhiều.

Năm thứ nhất ở căn cứ Nhất Linh, bởi vì không có nhiều vật tư, chỗ ở không tốt nên hàng ngày anh đều cùng một tổ đội ra ngoài giết tang thi. Tang thi rất nhiều, nhưng số lượng người sống cũng rất lớn, anh cũng đã cứu nhiều người, cũng phải trải qua nhiều tình cảnh hung hiểm, nhưng đều may mắn sống sót, cũng từ tầng 3 mà chuyển dần lên tầng 10.

Năm thứ nhất ở căn cứ, lúc vẫn chưa được đổi đến tầng 10, ngày nào anh cũng trải qua như vậy, mãi cho đến khi lên được đến tầng 10, anh mới tạm dừng lại, cũng không đi giết tang thi nữa, mà chỉ đi 3 ngày, nghỉ ngơi 4 ngày.

Trải qua 2 năm thanh lý, tang thi xung quanh căn cứ giảm đi rất nhiều, nếu một người đủ cẩn thận cũng sẽ tự mình đi qua được thành thị và căn cứ, Chu Mạc là một trong số đó, bởi vì không thích ở chung cùng người khác, nên anh một mình đi tìm vật tư.

Không lâu sau anh gặp Nhung Ngạn, nhưng hai người gặp nhau cũng không có gì đặc biệt, mà Chu Mạc lúc đó cũng không nghĩ nhiều.

Lúc thấy Nhung Ngạn máu me đầy người bị tang thi bao vây, anh liền tiến tới hỗ trợ, sau đó hai người thoát được.

Chuyện này cũng rất bình thường, đây là chuyện từ khi bắt đầu tận thế anh vẫn luôn làm, tận dụng mọi cơ hội mà cứu người khác.

Nhung Ngạn lúc đó dường như đã giết tang thi rất lâu, trên người đều là vết máu khô, tóc và mặt dính tro bụi, cũng không nhìn rõ tướng mạo, Chu Mạc nhìn chiều cao và sức lực của hắn cũng mơ hồ đoán hắn là .

Kiểm tra thấy trên người hắn không có vết thương nặng, anh cũng không định bắt chuyện với hắn. Nhưng Nhung Ngạn lại rất cảm kích anh, tự giới thiệu bản thân, nói hắn là , nhưng lại bị thất lạc đồng đội, lúc tìm kiếm vật tư lại mò trúng ổ tang thi, vốn nghĩ bản thân sẽ chết không ngờ lại được Chu Mạc cứu.

Giọng hắn trầm thấp từ tính, cũng rất dịu dàng, lúc nghe giọng hắn cất lên, Chu Mạc không nhận được mà liếc hắn một cái, nhưng bắt gặp đôi mắt nâu dài híp lại mang theo ý cười, anh lại thu hồi ánh mắt.

Sau khi giới thiệu nhau, trong thanh âm từ tính của Nhung Ngạn, hai người cùng nhau về căn cứ, thấy Nhung Ngạn lên tầng 20, Chu Mạc thân nhiên cùng hắn nói lời tạm biệt, rồi trở về phòng mình.

Nhưng anh không ngờ, ngày thứ hai, Nhung Ngạn đã tới tìm anh.

Thật ra lúc đứng ở đại sảnh tầng 10 chờ hắn, Chu Mạc vô cùng kinh ngạc, bởi anh cũng không nhận ra đó là Nhung Ngạn.

Đứng một mình nơi đó bị mọi người vây quanh, tóc ngắn màu nâu nhạt, da dễ trắng nõn ngũ quan tinh xảo, khi cười lộ lên mang theo nhân hậu ôn nhu, và nhìn đã biết trước khi tận thế đến, hắn đã nhận một sự giáo dục rất tốt từ gia đình.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, hai cúc trước ngực không cài lại mà mở bung ra, lộ ra áo may ô màu đen bên trong cùng xương quai xanh tinh xảo. Kết hợp cùng quần tối màu, chân đi giày Martin, vóc người cao to vạm vỡ, tuy rằng đến tận thế cũng chẳng ai quan tâm đến việc phối đồ, nhưng hắn đứng đó giống như một người mẫu hoàn hảo, trời sinh là cái mặc áo*.

** Kiểu người mặc gì cũng đẹp*

Chu Mạc cũng chỉ lướt qua rồi đi vào thang máy.

Không ngờ nam nhân lại lách ra khỏi đám đông vừa chạy vừa gọi tên anh.

Chu Mặc không thể nói rõ cảm giác lúc này của mình là gì.

Nhung Ngạn thấy anh không nhận ra hắn, nụ cười vốn xán lạn dần tắt, vẻ mặt có chút oan ức, hắn như là rất thân quen với Chu Mặc, cầm tựa lên đầu vai anh, thanh âm trầm thấp từ tính vang lên bên tai Chu Mặc: “Mặc, là ta, Nhung Ngạn, là người anh đã cứu hôm qua.”

Lúc nghe Nhung Ngạn nói, đầu anh bỗng trống rỗng, anh không thể nào liên tưởng người xấu xí bẩn thỉu hôm qua với người sạch sẽ xinh đẹp hôm nay là một được, hơn nữa, Nhung Ngạn quá gần rồi, gần đến nỗi anh có thể nhìn thấy rõ ràng từng sợi lông mi của hắn, gần tới mức anh còn ngửi thấy mùi tín tức tố cường thể trên người hắn.

Tầng 10 đang ồn ào bỗng nhiên im lặng, tất cả ánh mắt trong đại sảnh đều dồn vào tư thế ám muội của hai người, cho đến khi Chu Mặc mất tự nhiên đẩy Nhung Ngạn ra, ấn cầu thang máy, Nhung Ngạn tất nhiên vui vẻ đi cùng anh.

Số tầng cao có thể đi đến tầng thấp hơn nó*, hắn nào Nhung Ngạn có thể tới tầng 10, Chu Mặc thầm nghĩ.

** Tức là trong toàn nhà 10 tầng chẳng hạn, thì tầng 10 có thể lên tầng 9, nhưng tầng 9 không thể xuống tầng 10.*

Chu Mặc lại không quan tâm vấn đề này cho lắm, anh trang bị cẩn thận, tăng cao cảnh giác đi ra ngoài, Nhung Ngạn vẫn luôn bám sát theo anh, nói cái gì mà, Chu Mặc rất lợi hại, hắn muốn đi theo anh... Chu Mặc không thấy yếu đuối chỗ nào, nhưng lại không đuổi được Nhung Ngạn.

Mới đầu có chút không quen, sau đó Chu Mặc không bận tâm nữa, chỉ cần không vướng chân anh là được.

Hai người cứ thế mà tạo thành một tiểu đội, Nhung Ngạn ngày nào cũng đến tìm anh mặc nắng mặc mưa, sau này Chu Mặc phát hiện, Nhung Ngạn rất lợi hại, cũng rất lợi hại, tay không có thể giết chết tang thi, một cước cũng có thể đá bay đầu chúng.

Hai người cứ như vậy mà cạnh nhau hơn hai tháng, Chu Mặc chậm rãi quen với Nhung Ngạn, anh cũng biết Nhung Ngạn là cấp S, tuy rằng làm bạn với cấp S là một điều không thể tin nổi, nhưng ngày nào Nhung Ngạn cũng tới tìm, anh cũng dần coi hắn là bạn.

Mãi cho đến sau này bị Nhung Ngạn cường bạo, anh vẫn không hiểu nổi, đường đường là một cấp S, có rất nhiều Ω hoặc thích hắn, tại sao hắn cứ muốn anh, nhất định phải là anh? (Anh là vợ anh, ok?)

Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào, anh cũng sớm cảm thấy Nhung Ngạn có chỗ không đúng, nhưng là anh quá ngu ngốc hay là do quá tin tưởng hắn, thực sự coi hắn là bạn.

Nhung Ngạn vẫn luôn thích thân mật với anh, thỉnh thoảng ôm anh, cùng anh trò chuyện. Chu Mặc vẫn nghĩ đối với ai Nhung Ngạn cũng như vậy, cũng tạo nên thói quen được Nhung Ngạn ôm, thi thoảng bị hắn

sờ mông (o.0), anh cũng đều không bận tâm.

Đến lúc được 2 tháng kể từ ngày hai người quen nhau, Nhung Ngạn đột nhiên trở nên nôn nóng. Chu Mạc phát hiện hỏi hần mới biết, bởi vì tầng 20 có một Ω cấp S phát tình.

Chu Mạc lúc đó chỉ ôm hần an ủi, thậm chí Nhung Ngạn ôm cứng anh làm phiền trên người anh, anh cũng nhịn. Giờ suy nghĩ lại, lúc Ω cấp S phát tình quá mức nguy hiểm, sẽ khiến bị rối loạn, cho nên họ đều có sẵn thuốc ức chế, sao có khả năng phát tình ở nơi có nhiều như vậy.

Có lẽ lúc ấy Nhung Ngạn đã không nhịn được, Chu Mạc có thể cảm nhận được Nhung Ngạn chậm rãi tiếp cận anh, đến gần anh, khiến anh thả lỏng cảnh giác, để anh chủ động thích hần. Nhung Ngạn chắc cũng không nghĩ rằng Chu Mạc ngu ngốc đến mức ấy, cũng sẽ không nghĩ tới, anh sẽ không ở bên bất kì hoặc Ω nào.

Chu Mạc vẫn nhớ ngày hôm đó, Nhung Ngạn cởi bỏ mặt nạ giả dối, cũng là lần đầu tiên hần cường bạo anh.

Đêm đó, Nhung Ngạn bị một Ω cấp S phát tình tới gõ cửa, tin tức tổ tăng vọt, mắt đỏ ngầu lên tầng 10 gõ cửa phòng Chu Mạc, ôm anh vừa hôn vừa sờ loạn.

Chu Mạc giật mình vội đẩy Nhung Ngạn ra, nhưng khí lực lúc phát tình của quá lớn, anh bị hần áp lên tường mà hôn môi, Chu Mạc trợn mắt cố sức đẩy hần ra.

Nhung Ngạn rời khỏi anh, thở dốc, đáng thương nói hần vô cùng khó chịu, lại muốn nhờ Chu Mạc giúp hần một chút.

Chu Mạc khuyên hần mãi không được, đến lúc cảm nhận được phân thân thô to của hần cọ xát lên mông anh, Chu Mạc cuối cùng cũng nổi giận. Anh nói với Nhung Ngạn anh chỉ coi hần là bạn tốt, không ngờ Nhung Ngạn lại muốn thượng anh? Chu Mạc đuổi hần ra khỏi phòng.

Nhung Ngạn cũng đâu dễ mà bị đuổi đi như vậy, bởi thế hai người đánh nhau.

Cuối cùng vẫn là hần chiếm thế thượng phong, kéo quần anh ra, không để ý anh phản kháng mà đè người ra làm.

Lần thứ nhất không có bôi trơn cũng chẳng có âu yếm, hậu huyết bị xé rách, chảy rất nhiều máu, nhưng Nhung Ngạn vẫn không dừng lại, hần lại càng thêm hưng phấn, thiếu chút nữa làm chết Chu Mạc. Đường nhiên cũng không làm đến khoang thất của anh, không phải hần không nghĩ tới, mà bởi Chu Mạc không thể thả lỏng, nội bích vẫn xiết chặt lại.

Sau khi thân thể tốt hơn liền chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị bắt lại, trước mặt những người còn sống bị hần làm, đó là lần thứ hai bị cường bạo. Mặc dù cách cửa thang máy pha lê, từ tầng 0 xuống đến tầng 20,

cũng khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Vẫn đau, đau đến tan nát cõi lòng, tự tôn và kiêu ngạo của anh bị đánh nát bấy. Cũng từ đó Chu Mặc dần sợ hãi Nhung Ngạn, anh từ chối giao lưu với hắn, vừa thấy hắn thân thể tự động run rẩy, Nhung Ngạn cũng không kiên nhẫn nữa, cũng tháo mặt nạ người tốt xuống, cũng bỏ ngoài tai lời cầu xin của anh, một lần lại một lần làm anh...

Về đoạn video kia, cũng bởi vì tuyên bố chủ quyền, cũng tránh anh tiếp xúc người khác, còn cố ý lan rộng ra ngoài, nếu tự tôn của anh đã mất hết, thì Chu Mặc mới hoàn toàn thuộc về hắn.

Mà hai người quen nhau cũng vừa được một năm, trong một năm ấy, ngoại trừ 2 tháng trước đó Nhung Ngạn không làm gì anh, thì những tháng ngày sau đó, Nhung Ngạn đều dùng những phương thức khác nhau để giày vò anh, ôm anh, ngạo khí của anh đều bị mài mòn, thế nên mỗi khi đối diện với hắn, Chu Mặc giống như chuột thấy mèo, không ngừng run rẩy xin tha.

Mãi về sau, Nhung Ngạn thường bị thượng tầng giao cho nhiệm vụ, lúc này Chu Mặc mới cảm thấy được giải thoát. Trong căn cứ có rất nhiều cơ sở ngầm của Nhung Ngạn cài để canh chừng anh. Nhưng mà Chu Mặc lại có thể tự mình đi tìm vật tư, tuy rằng anh không dám bỏ trốn, nhưng anh vẫn luôn cảnh giác, cẩn thận giấu đi một phần vật tư ở nơi khác.

Thái độ Nhung Ngạn đối với anh rất khó hiểu, ngoại trừ việc trên giường cường thế bá đạo, nhưng bình thường đối xử với anh rất tốt, vật tư khan hiếm cũng sẽ đưa rất nhiều cho anh, hơn nữa còn rất quan tâm đến anh. Dù anh có cầu xin nhưng hắn cũng không chịu để anh rời đi, chỉ ôm lấy anh. Chu Mặc cũng nhiều lần hỏi hắn tại sao lại là anh, hắn cũng chỉ cười cười không trả lời. Anh cũng từng cầu xin hắn, chỉ cần không làm tình, thứ gì cũng có thể, nhưng hắn vô cùng bá đạo cố chấp. Chu Mặc cũng từng nghi ngờ, có lẽ hắn cũng thích anh... Cho đến mấy ngày trước, lần đầu tiên bị hắn khai mở khoang thất, anh mới biết tại sao hắn lại đối xử với anh như vậy.

Giờ anh cũng đã rõ, ngay lúc hắn nói anh đã hiểu ra. Hóa ra từ ngày hai người quen nhau cho đến hiện tại đều nằm trong kế hoạch của hắn, cũng có thể nói, Nhung Ngạn đang trả thù anh, trừng phạt anh, trừng phạt yếu kém này dám mở miệng khinh miệt Ω . Bởi vì anh từng nói:

“ và Ω đều chưa tiến hóa hoàn toàn, bởi vì bọn họ không khống chế được tính dục, chỉ biết giao phối và sinh nở.”

“Nếu thế giới hòa bình thì không nói, nhưng hiện tại là tận thế, nếu không khống chế được kì phát tình của bản thân, họ chẳng khác gì động vật cấp thấp cả. Tuy bọn họ có trí thông minh và năng lực cao, nhưng tôi vẫn cảm thấy gen của họ chưa phát triển đến mức hoàn mỹ.”

Anh vốn là cánh chim tự do bay lượn giữa bầu trời, còn Nhung Ngạn đã sớm giăng lưới, bắt anh lại.

Nghĩ tới đây, tay cầm vô lăng không khỏi siết chặt lại, câu nói ngoan ngoãn ở căn cứ chờ hắn trở lại như ma ám không ngừng vang bên tai anh.

Chu Mạc nháy mắt cứng đờ, nhưng anh tự nhủ, cố gắng trấn định bản thân. Cứ bình tĩnh, giờ anh đã cách căn cứ Nhất Linh hơn hai nghìn cây số, anh có thể bỏ trốn được.

Lần đầu tiên chạy trốn, theo bản năng anh quay về nhà, nhưng do vật tư không đủ nên dễ dàng bị hấn bắt lại. Hiện tại, Chu Mạc không có ý định trốn về nhà, cũng không đi tới căn cứ nào nữa, một đường xuôi nam. Phía nam có rất nhiều thành thị, tang thi cũng nhiều hơn, nguy hiểm thì càng cao, nhưng nếu có thể trốn khỏi Nhung Ngạn, anh cũng bất chấp.

Mặt trời dần xuống núi, bảng chỉ dẫn ven đường ghi tên một thành phố cách đó 56 cây, Chu Mạc lái xe chạy như bay.

Buổi tối là thời điểm tang thi xuất hiện nhiều nhất, đường phố bữa bộn không ngừng vang lên tiếng gào hét gầm rú khàn khàn của tang thi. Chu Mạc trốn trong một tòa nhà cao tầng, đứng cạnh cửa sổ thủy tinh nhìn xuống đường phố lít nhít tang thi, hít sâu một hơi.

Tang thi xuất hiện buổi tối gấp đôi lượng tang thi xuất hiện ban ngày, Chu Mạc không dám manh động, tang thi nhiều như vậy anh cũng không thể rời đi. Vô thanh rời khỏi khỏi cửa sổ, Chu Mạc đi tìm chỗ có thể ở qua đêm nay.

Tòa nhà này có vẻ đã được xử lý qua, tang thi không nhiều lắm. Chu Mạc cố gắng gây sự chú ý cho mấy con tang thi, đi lên tầng cao nhất, liếc mắt nhìn tình huống xung quanh, quyết định đêm nay sẽ ở tạm chỗ này.

Đây là phòng của tổng tài trước đó, bên trong vẫn nguyên vẹn như cũ, còn có nơi để rửa ráy, bên trong tủ lạnh đã bị cắt điện là mấy bình dịch dinh dưỡng và vài chai rượu đỏ hiếm thấy. Thân thể anh vẫn chưa tốt lắm, thức ăn bình thường cũng không tốt lắm, dịch dinh dưỡng vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Chu Mạc cầm một bình dịch dinh dưỡng, đi vào phòng tắm tắm qua một chút. Gian phòng này cách âm rất tốt, là phòng làm việc của , tường cũng trang bị ngăn cách tín tức tốt, vô cùng an toàn.

Tắm xong đi ra, tự mình thoa thuốc, chần vài thứ ở cửa, Chu Mạc ôm kiếm ngồi trên giường, nhắm hai mắt lại.

Giấc ngủ này rất không thoải mái, hoặc là nói anh bị tiếng ồn nhỏ làm cho khó chịu, nhưng anh ngủ rất nông, vừa nghe có tiếng động liền mở mắt.

Nhìn đồng hồ, năm giờ sáng, tiếng ma sát ngoài cửa như là có người đang cố gắng đẩy cửa ra.

Chu Mạc đứng lên, chậm rãi rút kiếm ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn cửa.

9. Chương 3-2: Yêu Em Đến Khi Có Bản Tin Kết Thúc*(2)

Cửa bị đẩy ra, đồng tử co lại, kiếm bay ra, “keng” một tiếng, mũi kiếm sắc bén cắm vào đầu tang thi, nó phát ra tiếng gầm gừ khàn khàn, ngã rầm xuống đất.

“Mạc, ta còn nghĩ em muốn giết ta cơ.” Nam nhân máu me đầy người nghiêng cổ, một tay sờ sờ cổ mình, kiếm của Chu Mạc gần như chạm vào cổ hắn rồi bay qua.

Chu Mạc cứng người, anh không nhìn người đang tựa vào cửa, đi đến rút thanh kiếm từ đầu tang thi ra, nhìn xung quanh hít một hớp khí lạnh. Căn phòng vốn trống trơn giờ toàn xác tang thi. Mà bên ngoài cũng bắt đầu có tiếng tang thi kéo đến.

Chu Mạc vội chạy vào phòng, thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Một vòng tay nóng bỏng từ phía sau ôm chặt lấy anh, cả người Chu Mạc cứng đờ, thanh âm khàn khàn khô khốc vang lên: “Nhưng Ngạn, anh điên rồi sao, anh có biết anh đang kéo rất nhiều tang thi đến hay không?”

Đôi môi khô khốc của hắn như có như không hôn lên gáy anh, thanh âm nhàn nhạt không nghe ra vui buồn.

“Tại sao em lại chạy lung tung vậy, Mạc của ta. Mạc kẹ em ở đâu, ta vẫn có thể tìm thấy em.”

Thân thể cứng ngắc miễn cưỡng trấn định lại, anh nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, chúng ta đi trước đã.”

Thu thập xong đồ đạc, mở một đường máu, Chu Mạc và Nhưng Ngạn vội vàng chạy.

Chân trời dần chuyển sang màu trắng, mặt trời cũng chuẩn bị ló rạng.

Bên ngoài là tiếng tang thi gào thét, nhìn tòa nhà chen chúc tang thi, hai người thở hổn hển, dựa lưng vào tường trầm mặc.

Mãi đến khi Chu Mạc khô khốc mở miệng.

“Nhưng Ngạn, nếu là vì lúc trước lời tôi nói xúc phạm đến anh, nên... trả thù tôi, vậy giờ tôi xin lỗi anh, là tôi không coi ai ra gì, không giữ mồm giữ miệng...” Chu Mạc nghẹn lại, không nói ra lời.

“Lại nói, tôi bị anh cưỡng bạo nhiều lần như vậy, anh có thể thả tôi đi không?”

Bầu không khí trầm lắng, yên tĩnh đến mức Chu Mạc nghĩ rằng Nhưng Ngạn không muốn trả lời.

“Ai nói ta trả thù em?”

Nhung Ngạn đột nhiên lên tiếng, thấy Chu Mạc nghi hoặc nhìn hắn, gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười khiến người khác sợ hãi: “Ta yêu em mà, Mạc của ta. Em nói xem, ta sao nỡ để người mình yêu bỏ đi chứ?”

Chu Mạc vốn đã sớm biết kết quả, nhưng lại không ngờ hắn trả lời như vậy, nụ cười của hắn khiến anh phát run, thấy Nhung Ngạn chậm rãi đi tới muốn ôm anh, Chu Mạc vội lùi lại, quay người nhảy lên mái nhà.

Ánh mắt anh đỏ ngầu, đôi mắt sợ hãi giờ tràn đầy phức tạp nhìn thẳng vào hắn, nhưng trong phút chốc lại trở nên lạnh lùng quyết tuyệt.

“Nhung Ngạn, đừng ép tôi. Nếu anh còn cưỡng ép tôi nữa, tôi sẽ nhảy từ đây xuống.” Chu Mạc thở hổn hển, dứt lời, anh ngẩng đầu nhìn thái dương đang dần ló rạng, quay đầu cười với Nhung Ngạn, nụ cười kia rất thoải mái, tiêu sái, đó là nụ cười mà trước giờ Nhung Ngạn chưa từng thấy.

“Nếu như cuộc sống sau này vẫn còn bị anh đùa bỡn, tôi tình nguyện từ nơi này nhảy xuống làm thức ăn cho tang thi.”

Thanh âm khàn khàn khô khốc, gõ lên tim hắn, thấy trong mắt anh có hận ý, cùng với nhiều cảm xúc mà hắn nhìn không hiểu.

Nhưng hắn vẫn im lặng, bình tĩnh nhìn Chu Mạc.

Nếu không phải tin tức tố tủa ra nồng đậm để lộ tâm trạng của hắn lúc này, ai cũng nghĩ hắn thực bình tĩnh.

Có thể Chu Mạc phát hiện, cũng có thể là anh không muốn phát hiện.

Chu Mạc nhìn thái dương đỏ rực treo giữa trời, tâm trạng kích động dần trở nên bình tĩnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhung Ngạn cuối cùng cũng lên tiếng.

“Được, ta đồng ý với em, em hãy xuống dưới trước đã.”

Chu Mạc tất nhiên không dễ tin tưởng, ai biết lúc anh xuống dưới Nhung Ngạn có dè anh xuống trừng phạt hay không.

Nhưng thái độ lần này của hắn rất hòa hoãn, lời hắn hứa hắn nhất định sẽ làm được, bất quá hắn có một yêu cầu, là Chu Mạc phải về căn cứ với hắn, phía nam quá nguy hiểm.

Chu Mạc đương nhiên hoài nghi sau khi trở về căn cứ Nhung Ngạn sẽ không bỏ qua cho anh.

Nhung Ngạn trầm mặc, cuối cùng nói cho anh biết nhiệm vụ lần này của hắn.

Lần này hắn xuống phía tây thành phố này, cách đây khoảng 3km có một sở nghiên cứu, đến đó đón một vị giáo sư nổi tiếng, vị giáo sư này cũng là . Nhung Ngạn cũng nghe phong thanh, biết được vị giáo sư này đã tìm được thứ để ngăn chặn bệnh độc tang thi, cũng có khả năng nghiên cứu ra thuốc để cứu loài người. Nhung Ngạn cũng nói cho anh nhiệm vụ lần trước, cũng là đi đón mấy vị giáo sư đến căn cứ Nhất Linh, mấy vị giáo sư cấp cao của Hoa quốc cũng tụ họp lại để nghiên cứu vắc xin phòng bệnh.

Hắn tìm Chu Mạc, ý không cần nói cũng biết. Nếu căn cứ chế ra vắc xin, người sống trong căn cứ sẽ được tiêm thuốc đầu tiên.

Chu Mạc do dự, nhìn dưới lầu tối om cùng tiếng gào thét của tang thi, suy nghĩ một chút, nếu tình hình này có thể kết thúc... Anh thu chân lại, ra hiệu đồng ý.

Nhưng Chu Mạc vẫn đề phòng Nhung Ngạn, hắn sảng khoái lùi về sau hai bước, bảo trì khoảng cách giữa hai người.

Thấy Nhung Ngạn không đến gần mình, Chu Mạc mới an tâm ngồi bệt xuống một bên.

Nhung Ngạn nói, hắn đã phát ra tin tức cho tiểu đội của hắn, họ sẽ nhanh chóng đến tìm hai người.

10h sáng, phía xa truyền đến tiếng nổ cùng tiếng súng, ba chiếc xe cường lực chạy tới. Loại xe này Chu Mạc chưa từng thấy, giống như xe tăng loại nhỏ, nhưng tốc độ có vẻ nhanh hơn nhiều. Trên mũ xe có cầm súng hoặc mũi thương, chêm giết tang thi.

Tiếng động quá lớn khiến tang thi ùn ùn kéo tới, ba chiếc xe dừng dưới lầu, Nhung Ngạn nhấn tai nghe, bảo với Chu Mạc, họ muốn hai người theo dây thừng leo xuống.

Đến lúc an toàn đứng trên nóc xe, Nhung Ngạn nhìn lỗ tai đỏ ửng của người kia mới buông anh ra. Nhóm cùng nhau chào hỏi, còn có mấy người cười hì hì gọi Chu Mạc là chị dâu.

Nhung Ngạn nhìn vẻ mặt của Chu Mạc, chậm rãi giới thiệu, đây là Chu Mạc, người sống sót cùng căn cứ với chúng ta.

Mấy người ngó ngác nhìn nhau, đờ người nhìn Chu Mạc lạnh lùng mở nóc xe chui vào.

Mấy tên vừa gọi Chu Mạc là chị dâu hỏi Nhung Ngạn sao không đem người về làm chị dâu luôn đi, lại đẩy người ta ra xa thế làm gì.

Nhung Ngạn híp mắt cho mỗi tên một quyền, cũng chui vào trong xe.

Mấy trên mui xe chém giết tang thi chạy tới, đá một cước vào người tang thi đang muốn bò lên, mở một đường máu chạy về hướng tây.

Chu Mạc ngồi vào xe mới biết, Nhung Ngạn không cùng đi tìm vị giáo sư kia, mà là khi biết anh bỏ trốn cũng chạy đi tìm anh.

Nhung Ngạn vào xe, cũng không làm phiền Chu Mạc, mà đến buồng lại nói chuyện cùng lái xe đi về hướng tây đến Sở nghiên cứu XX.

Dọc đường, bởi vì thân xe quá nặng nên tốc độ cũng không nhanh lắm, chậm chạp đi tới Sở nghiên cứu. Trong xe phần lớn là vũ khí, bởi vậy mà dọc đường họ vẫn phải dừng lại để tìm xăng dầu và thức ăn. Mỗi lần tìm vật tư là một cuộc tàn sát đẫm máu lại diễn ra, bởi vì nhóm nói anh không đủ mạnh nên Chu Mạc chỉ có thể ngồi trong xe chờ đợi, anh cũng không muốn gây thêm phiền phức cho họ.

Nếu như bấy tang thi quá đông Chu Mạc cũng sẽ chạy tới giúp đỡ, cũng thêm một phần sức giết tang thi. May mắn là ba năm tận thế này nhóm đã rèn luyện đủ để mạnh mẽ, hầu như không có thương vong. Rồi khỏi nơi tiếp tế, nhìn đám tang thi càng lúc càng xa, cả bọn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chu Mạc thở hổn hển, cố gắng để bình ổn hô hấp, giờ anh mới hiểu tại sao đều có thể ở tầng 20 vậy rồi, cái gì cũng có lý do của nó, số lượng tang thi họ giết hôm nay bằng số lượng tang thi anh giết cả tháng, mà tay vùng kiếm cũng đã tê rần.

Nhìn nhóm thở hổn hển như trâu, Chu Mạc chợt thấy, thực ra cũng không đáng ghét đến vậy.

Mãi đến khi gặp được vị giáo sư kia, nội tâm Chu Mạc lại có chút cảm thương với họ.

Vị giáo sư này họ Tống, gọi là Tống Nghiêm. Anh vốn nghĩ mấy vị giáo sư đều thường rất già, không ngờ giáo sư này rất trẻ mới 45 tuổi, chưa kết hôn, cũng rất thanh tú.

Dù sao giáo sư thì vẫn là giáo sư, vị Tống giáo sư này tính tình rất tệ, thường hùng hổ hổ hổ mắng nhóm là đám đầu óc ngu si tứ chi phát triển, khiến cả đám tức đến đỏ bừng mặt mũi cũng không dám phản bác, bởi Tống giáo sư này, tương lai có thể cứu sống toàn bộ nhân loại.

Mỗi lần Tống giáo sư mắng nhóm, Chu Mạc đều không tự chủ mà nhìn Nhung Ngạn. Nhưng khuôn mặt hần lúc nào cũng trưng ra nụ cười ôn nhu nhàn nhạt nhìn về phía anh, bỏ ngoài tai tiếng mắng chửi, ánh mắt vẫn chỉ dõi theo Chu Mạc. Anh dời đi ánh mắt. Từ lần trước Nhung Ngạn đáp ứng yêu cầu của anh, đối phương liền tỏ vẻ xa cách, không có việc gì thì chỉ chăm chú nhìn anh. Chu Mạc cảm thấy như vậy còn tốt hơn bị động tay động chân.

Giáo sư này, cả hành vi lẫn lời nói đều vô cùng bất mãn với nhóm.

Ví dụ, đi một tuần là có thể đến được căn cứ Nhất Linh, nhưng giờ đã gần 9 ngày, bọn họ mới đi được hơn nửa đường.

Bởi vì Tổng giáo sư này, lúc thì muốn đến thành phố phụ cận tìm thuốc, lúc thì lại tìm thiết bị, mà việc vào thành tìm vật tư sẽ có rắc rối gì, tất nhiên là nhóm lại tiêu diệt tang thi.

Mỗi ngày tiêu diệt vài sóng tang thi khiến nhóm khổ không thể tả, bọn họ tuy là nhưng cũng là con người, cần phải nghỉ ngơi, sao có khả năng chém giết hàng ngày được, nhóm vũ khí số lượng lớn cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nếu có ai trong nhóm kháng nghị, giáo sư Tổng sẽ nói: “Nếu không có loại thuốc/thiết bị này, việc chế tạo vắc xin phòng bệnh không thành công cậu sẽ chịu trách nhiệm sao?” Nhóm nghẹn lời, dù gì thượng tầng của căn cứ cũng đã hạ lệnh, tất cả đều nghe theo giáo sư Tổng.

Tâm trạng lúc nhóm đối mặt với giáo sư Tổng rất mơ hồ, không kể đến chuyện này, còn một chuyện khiến nhóm hận không thể bóp chết anh ta.

Vị giáo sư này không những muốn đi tìm vật tư mà còn muốn tự thân đi tìm. Nếu anh ta ở trong xe, bọn họ có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối mà việc tiêu diệt tang thi cũng thoải mái hơn nhiều. Nhưng nếu anh ta tự đi tìm, bọn họ không những phải tiêu diệt tang thi mà còn phải bảo vệ anh ta, nhưng giáo sư rất ghét nhóm, trực tiếp chỉ định Chu Mặc, dù sao anh cũng là, để anh trở thành người bảo vệ của vị này.

Thế nên, Chu Mặc đảm nhận việc bảo vệ giáo sư Tổng, nhóm thì bảo vệ vòng ngoài để đảm bảo lúc nhóm chém giết, nếu có nguy hiểm Chu Mặc cũng có thể ra tay hỗ trợ.

Khi đó, giáo sư Tổng sẽ trào phúng: “Úi dào, đây là cấp S/A đây sao, ta thấy cũng chẳng bằng một.” tăng thêm giá trị thù hận cho Chu Mặc.

Cứ như vậy vài ngày, Chu Mặc phát hiện ra một chuyện kì lạ, hoặc là nói, có vài chuyện khiến anh cảm thấy khó có thể tin được.

Thứ nhất, bọn họ giống như nam châm, đi đến đâu sẽ kéo tang thi đến đấy, mặc kệ chỗ này lúc trước có tang thi hay không, cũng mặc kệ họ cẩn thận như nào, không chút tiếng động đi tới, khứu giác của tang thi sẽ tự động nhạy lên, như là ngửi được mùi của bọn họ, từ xa kéo tới.

Chu Mặc cảm thấy vô cùng khó hiểu, lúc trước khi anh một mình ra ngoài tìm vật tư, anh cũng sẽ cẩn thận, phần lớn có thể tránh được tang thi, nhưng giờ mặc kệ họ trốn chỗ nài, mũi tang thi cũng sẽ như mũi chó mà đánh hơi thấy bọn họ.

Còn một chuyện nữa mà Chu Mặc cảm thấy không thể hiểu nổi, bởi vậy anh từng thử nhiều lần, cũng vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Tiểu đội Nhung Ngạn có 9 người, phần lớn là đỉnh cấp S, có hai cấp A, một trong hai người họ, một sử dụng vũ khí, một có bộ não thiên tài có thể truyền tải thông tin. Cùng nhau tìm vật tư có 8 người, để lại một cấp A truyền thông tin để ý xe cộ.

8 sẽ để Chu Mạc và giáo sư và giữa bảo vệ hai người, dù tang thi có nhiều bao nhiêu cũng sẽ có lỗ hổng. Lúc đang chiến đấu cùng đám tang thi, Chu Mạc chợt thấy một đám vọt tới, anh căng thẳng chuẩn bị xuất thủ tiêu diệt nhưng giáo sư Tống lại kéo anh ra chỗ khác.

Chu Mạc tưởng anh ta sợ, vì vậy mà che chở anh ta, chuẩn bị rút kiếm giết một con tang thi đang tới gần, nhưng cảnh khiến anh ngạc nhiên nhất chính là tang thi kia gào thét lướt qua hai người, nhào tới nhóm .

Chu Mạc sững sờ, tang thi đó như không phát hiện ra hai người, đều xông về nhóm . Anh cảm thấy khó tin, thậm chí đầu óc trống rỗng không hiểu gì, nhờ có giáo sư đẩy anh một cái để anh phục hồi lại, nhảy ra giết tang thi. Chu Mạc tuy không rõ nhưng vẫn nghe lời giáo sư, lần thứ hai chạy tới chỗ nhóm chém giết một đợt tang thi mới.

Lấy được thiết bị thuận lợi về xe, Chu Mạc vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng giáo sư cũng không nói gì, vẫn như cũ mà cười nhạo nhóm đang mệt gần chết.

Từ đó về sau, mỗi lần đi lấy vật tư, mỗi lần giết tang thi, Chu Mạc và giáo sư đều thử thí nghiệm, cứ tránh khỏi vòng vây của nhóm , thì đều phát hiện, tang thi cứ vẫn lướt qua hai người như không thấy, nối tiếp nhau nhào tới nhóm .

Đến tận ngày thứ mười, tại bệnh viện X, nơi tập trung nhiều tang thi nhất, giáo sư Tống rốt cuộc nói, tất cả vật tư đều đã đủ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lại đi tìm đủ đồ ăn và nước uống, 3 chiếc xe cùng chạy về căn cứ.

10 ngày này, coi như là 10 ngày mà nhóm chiến đấu cực khổ nhất, may mắn là không ai gặp chuyện gì, nếu không, họ sẽ trực tiếp giết chết giáo sư Tống.

Giáo sư, Chu Mạc, Nhung Ngạn và một tài xế ngồi một xe, Nhung Ngạn ngồi ghế trước cùng lái xe, Chu Mạc và giáo sư Tống ngồi phía sau.

Khoảng giữa có ngăn cách âm, hiệu quả rất tốt, phía trước và sau ngăn bằng một tấm pha lê, tiếng nói chuyện đằng sau phía trước không nghe được.

Phần lớn phía sau chất đầy vũ khí cùng lương thực.

Chu Mạc nhìn chăm chăm vào vật tư ngay người.

Đột nhiên có người đá đá vào chân anh, Chu Mạc quay đầu lại, là giáo sư.

Anh ta nhìn Chu Mạc, nhin không được: “Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?” Anh ta vì câu này mà đã nhin mấy ngày, giờ không chịu được mà nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Chu Mạc lắc đầu.

Giáo sư Tống thở dài một hơi, tức giận, lườm anh một cái, dựa lưng vào ghế, nhắc lại: “Thật không? Có chắc là không muốn hỏi gì?”

Chu Mạc chần chờ gật đầu.

Giáo sư Tống thỏa mãn gật đầu, hắng giọng, lưu loát nói cho Chu Mạc suy đoán của anh ta.

Đại khái là, anh ta cũng đã nghiên cứu bệnh độc kia, cho rằng thế giới này sẽ trải qua một đợt thanh lý, mà chủ yếu là thanh lý và Ω .

Chu Mạc vốn ít nói, cũng không hỏi tại sao, chỉ tiếp tục nghe giáo sư nói.

Anh ta dừng lại, thấy Chu Mạc không hỏi gì, hừ một tiếng tiếp tục.

Giáo sư cho rằng, bệnh độc này là do một nghiên cứu ra, vì không chịu được áp bức từ và Ω , cũng không thể chấp nhận sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử, cho nên mới nghiên cứu ra bệnh độc để tiêu diệt và Ω . Tiếc là người kia nghiên cứu bệnh độc chưa đủ kỹ đã đem ra ngoài, chính hắn ta cũng chết trong miệng tang thi. Nghe ngữ khí của giáo sư, người tạo ra bệnh độc này anh ta có quen biết.

Người kia ở phương diện nghiên cứu chế thuốc rất có thiên phú, nhưng hắn không ngờ rằng bệnh độc còn chưa phát triển hẳn, phải mất ba năm mới trở nên thành thực, nếu hắn ta chưa chết, nhìn thấy nhiều đồng bào chết trong miệng tang thi như vậy, e rằng cũng sẽ nghiên cứu thuốc giải, chỉ tiếc, cuối cùng hắn ta cũng biến thành tang thi.

Chu Mạc nhíu mày, giáo sư Tống liếc anh rồi tiếp tục.

Bệnh độc khi chưa phát triển hoàn toàn khi tiến vào người, sẽ khiến người bệnh biến thành tang thi, tang thi cắn người, dù là , Ω hay cũng sẽ nhiễm bệnh, không có dấu hiệu và phát sinh quá đột ngột, tất cả đều bị nhiễm bệnh, bao gồm cả .

Nhưng giờ lại có chuyển biến tốt, sau khi thí nghiệm, anh ta phát hiện bệnh độc đã phát triển hoàn toàn, trở thành bệnh độc của chỉ và Ω , còn giờ đã an toàn.

Mà tang thi nhận biết ABO qua tín tức tổ, tín tức tổ của và Ω trong mắt chúng vô cùng quyến rũ. Trước khi bệnh độc thành thực, chúng có thể ăn bất cứ thứ gì, thế nhưng khi đã phát triển hoàn toàn, chỉ có và Ω mới là thức ăn ngon nhất.

Mà tang thi chỉ ăn thịt người, động vật và thực vật lại không đụng đến nên mắc bệnh cũng chỉ có nhân loại. Mà trong mắt bệnh độc đã trưởng thành, chỉ có tín tức tổ của và Ω mới khiến chúng đói bụng, còn bị xếp vào cùng nhóm động vật và thực vật.

“Nói như vậy, hóa ra cũng bị tang thi ghét bỏ ha ha..” Dứt lời, giáo sư nở nụ cười.

Chu Mạc cũng đã hiểu, nghĩ lại mấy ngày trước anh và giáo sư đều bị tang thi “bỏ rơi”. Chu Mạc có chút bối rối, chậm rãi tựa lưng vào ghế, anh có chút vui vẻ, cũng hơi kích động, kích động vì sẽ không phải trốn đông trốn tây, nhưng trong lòng lại mơ hồ bất an cùng khó chịu, nghĩ tới và Ω sẽ trở thành đại tiệc của tang thi, hóa ra anh cũng chẳng thoải mái như vậy, còn có chút khó chịu chẳng nói nên lời.

Giáo sư Tống hiểu những gì anh đang nghĩ, vỗ vỗ vai Chu Mạc.

“Yên tâm, tôi không phải người tạo ra bệnh độc tang thi kia, nhân loại trên địa cầu cũng đã quá ít rồi, đặc biệt là không có năng lực, vì tôi sẽ cố hết sức để chế tạo ra vắc xin phòng bệnh, để trái đất quay về lại như cũ. Hơn nữa, rất nhiều nơi trên thế giới cũng có tình trạng này, còn vắc xin phòng bệnh, tôi nghĩ mới là mấu chốt, có lẽ cũng phải chiết xuất từ người. Kết thúc chuyện này, người sống sót trên thế giới sẽ coi trọng. Tuy rằng còn rất ít, nhưng họ sẽ không biến mất, thế giới sẽ tốt đẹp lại thôi.”

Nhìn Chu Mạc đang ngẩn người, anh ta đột nhiên kề sát vào anh, tư thế hai người có chút ám muội.

“Cậu có một chân với tên lãnh đạo kia sao?” Tống giáo sư bát quái hỏi, thấy Chu Mạc tai đỏ bừng lắc đầu, anh ta tỏ vẻ đã hiểu vỗ vỗ vai anh.

“Tôi cảm thấy hần ta rất thích cậu, cả ngày lúc nào cũng nhìn cậu, cậu xem, giờ còn đang nhìn cậu qua gương chiếu hậu đó. Ha ha, ánh mắt hần ta như muốn ăn tươi nuốt sống tôi kia kìa. Tôi nghĩ hần ta cũng phát hiện tang thi không cần rồi, toàn bộ tiểu đội này có mỗi hần ta hơi thông minh, đám còn lại đúng là một lũ lợn.”

Giáo sư Tống nằm vật ra ghế, Chu Mạc hé mắt, nhìn vào gương chiếu hậu.

Đôi mắt hẹp dài nâu nhạt thấy anh lập tức tràn đầy ý cười rực rỡ. Đường như đang tỏa sáng.

Chu Mạc nhìn Nhung Ngạn, từ ngày tận thế cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên anh bình thản đến vậy.

Nhân loại có hy vọng sống, thế giới sẽ tốt lên, phải không?

Hoàn.

Bonus

(Lời tác giả: Câu chuyện đến đây kết thúc, nhưng nghĩ chút, lại thêm vài từ đi.)

Trở lại căn cứ, Tổng giáo sư muốn Chu Mặc trở thành vệ sĩ cùng phụ tá riêng của anh ta, cùng anh ta tới phòng nghiên cứu, tầng 26 dưới lòng đất. Chu Mặc đồng ý, anh cũng muốn góp chút sức mình vì nhân loại.

Nhung Ngạn cũng đồng ý, thực ra, hẳn không có lý do gì không đồng ý.

Lúc trở về căn cứ, hẳn cùng giáo sư đã bàn qua, cũng biết đại khái mọi chuyện.

Chu Mặc xuống tầng 26, bởi vì hạn chế, nếu anh không muốn, Nhung Ngạn ở tầng 20 sẽ chẳng thể thấy anh.

Hắn đến bên Chu Mặc, dịu dàng ôm lấy người đang cứng đờ trước mặt, hẳn biết Chu Mặc không muốn thấy hắn, may là lúc này anh không né hắn.

Nhung Ngạn cẩn thận hôn lên trán anh, chậm rãi hôn nhẹ lên môi, ôn nhu mà thành kính.

“Mặc, xin lỗi. Ta chờ em...”

Trước lúc thang máy khép lại, thấy khẩu hình của nam nhân nói ra ba chữ kia, Chu Mặc rũ mắt che đi đôi mắt ửng hồng, cùng trái tim đang loạn nhịp.

Mặc kệ khó khăn trắc trở, thế giới cũng sẽ trở lại như ban đầu, tất cả mọi chuyện cũng sẽ tốt hơn, không phải sao?

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-chi-mat-the-chiem-doat>